

"המינוי דוד מלכא משיחא הרי כבר הי', כמ"ש "מצאתי דוד עבדי בשמן
קודשי משחתי", צריכה רק להיות קבלת מלכותו ע"י העם

ההתקשרות בין המלך והעם

בשלימות הגילוי -
בגאולה האמיתית
והשלימה"

קובץ לימוד

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מ"ל: מרכז חב"ד העולמי
לקבלתי פני משיח צדקנו
Eastern Parkway Brooklyn NY, U.S.A 744
Tal/Fax. 718-778-8000

נערך ע"י: איגוד תלמידי הישיבות
ישיבת תורת'ל המרכזית, בית משיח 770
Eastern Parkway Brooklyn NY, U.S.A 770
Tal. 718-773-4939 Fax. 718-735-7279

בפתח הקובץ

שמחים אנו בזאת להגיש לפניכם את חוברת "ההתקשרות בין המלך והעם" כהכנה ליום הגדול והקדוש יו"ד - י"א שבט, שבעים שנה לקבלת נשיאותו ומלכותו של הרבי שליט"א מלך המשיח, אשר כלשונו הק' - "שלימות הנשיאות קשורה עם מספר שבעים דווקא". חוברת זו סובבת סביב הנושא הבודע בלב כל חסיד בזמן האחרון - "קבלת מלכותו" של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א.

מאז הכריז מלכנו כי כעת הסתיימה עבודת השליחות, ונותר רק דבר אחד ויחיד "קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש", ומאז הראנו נשיאינו "מעשה רב" בגופו - עידוד שירת והכרות "יחי אדוננו" בכוחות אדירים, לעיני כל באי עולם, הפכה קבלת מלכותו של מלך המשיח, והכרות הקודש "יחי אדוננו" לנכס ברזל של כל חסיד - בו הוא חי ומחיה, לוחט ומלבה, ו"אינו מסיח דעתו" מזה כלל!

בבוא היום הגדול והקדוש - יו"ד שבט, היום המזוהה יותר מכל, עם "קבלת המלכות", והיום בו זכינו לגילוי מלכותו של משיח לעין כל בשנת תשנ"ג, הננו מוצאים לאור את החוברת שלפניכם הכוללת בתוכה ליקוט קטעים משיחות אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אודות קבלת מלכותו של מלך המשיח על ידי העם, ופירוט אופני ודרכי ביצועה.

בתור נספח, נוסף מצוות מינוי מלך ב'דרך מצוותיך' לאדמו"ר הצ"צ בליווי הארות וכותרות. ויהי רצון, אשר על ידי קבלת מלכותו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, על-ידי כל אחד מאיתנו, נזכה תיכף ומי"ד לחזות בהתממשות בשורת הגאולה ו"כאו"א מראה באצבעו ואומר - "הנה זה (מלך המשיח) בא", שכבר בא!", ונזכה להתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א "מלך ביפיו תחזינה עיניך" ועד ל"מלכותו בכל משלה" תיכף ומי"ד ממ"ש, ממש, ממש!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

איגוד תלמידי הישיבות העולמי
תות"ל - בית משיח - 770

ימי ההכנה ליו"ד-י"א שבט ה'תש"פ
שבעים שנה לנשיאות כ"ק אד"ש מה"מ
ברוקלין, ניו-יורק

תוכן עניינים

- 6..... הכרח קבלת מלכות המלך
יום ראשון כ"ט טבת
- 8..... התקשרות פנימית למלך
יום שני א' שבט
- 11..... ביטול עצמי למלך
יום שלישי ב' שבט
- 14..... קיום הוראות המלך
יום רביעי ג' שבט
- 17..... קיום רצון המלך
יום חמישי ד' שבט
- 20..... לימוד תורת המלך
יום שישי ה' שבט
- 23..... אופני ההתקשרות למלך
יום שבת קודש ו' שבט
- 26..... אהבה עצמית למלך
יום ראשון ז' שבט
- 29..... כללות המציאות למלך
יום שני ח' שבט
- 32..... מציאות העם תלויה במלך
יום שלישי ט' שבט
- 35..... גילוי היחידה בכוח המלך
יום רביעי י"ד שבט

39.....לקשר יהודים למלך.
יום חמישי י"א שבט

44.....פעולת העם בחיי המלך.
יום שישי י"ב שבט

46.....הבאת הגאולה בכוח הביטול למלך.
שבת קודש י"ג שבט

הוספה

51.....מצוות 'מינוי מלך' לכ"ק אדמו"ר הצ"צ.
בליווי הארות וכותרות

66.....תקנון

68טבלה למילוי פעולות

הכרח קבלת מלכות המלך

יום ראשון כ"ט טבת

נושא הכרח קבלת המלכות ע"י העם, מבואר במקומות רבים בתורת החסידות. בעוד שרצון המלוכה הקיים במלך נמצא בהעלם, אופן גילוי המלוכה בפועל נעשה באמצעות קבלת מלכות העם דווקא. בזמננו מוכרחת עבודת קבלת מלכותו של מלך המשיח

לעורר את הרצון למלוכה

והנה במלכותא דארעא אנו רואים, שמכתירין את המלך בכתר מלכות, וההכתרה באה בשמחה גדולה ובביטול עצום אל המלך, ביראה גדולה ועצומה ובהדרת הכבוד. וטעם הדבר הוא - דבכדי שיהיה מלך צריכים לעורר בהמלך הרצון להיות מלך, וזהו עניין ההכתרה - שמעוררין את המלך ברצון שירצה ויחפוץ במלוכה זו, הוא ע"י הביטול שכולם - הן העם והן השרים הקטנים והגדולים, כולם כאחד מתבטלים לפניו במסירות רצונם ונפשם אליו לגמרי מכל וכל, הנה עי"ז מתעורר ברצון למלוכה".

(סה"מ תש"ג, המשך יו"ט של ר"ה, פ"ב)

מלוכה בפועל - בכוח ביטול העם למלך

ועם היות שמתעורר ברצון למלוך, הנה אין זה עדיין ענין המלוכה בפועל, ואינו אלא רק הקדמה אל המלוכה בפועל. דהנה מלוכה בפועל היא ההשתררות שמשתרר עליהם ברצונו, דזהו אחרי כן - כאשר כבר יושב על כסא מלכותו לעיין ולפקח בטובת אנשי מדינתו ובכל עניני המלוכה ומנהיגם כפי רצונו. . . אלא שבעת ההכתרה מפני הביטול של העם והשרים המכתירים אותו מתעורר ברצון למלוך - הנה התעוררות רצון זה זהו הקדמה שתהי' ההשתררות. . . ואז כאשר יבקשוהו להיות מלך וענין הבקשה הוא הביטול היראה והשמחה בענין ההכתרה הנה אז ירצה ויתעורר ברצון גלוי למלוכה.

(סה"מ תש"ג, המשך יו"ט של ר"ה, פ"ב)

קבלת המלכות הפנימית - מעוררת את רצון המלוכה

דזהו ענין הרצון הבא ע"י ביטול ההכתרה. . . שמקבלים עליהם מלכותו ברצון, ומוסרים נפשם ורצונם אליו ית' בבחי' ביטול רצון לגמרי מכל וכל, הנה עי"ז מתעורר כבי' בבחי' רצון גלוי

להיות מלך. וכמ"ש "ויהי בישורון מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל", שע"י שכללות נש"י מקבלים עליהם עול מלכותו ית' ברצון באמירת מלכויות, ואומרים "מלוך על העולם כולו בכבודך" כו', "והופע בהדר גאון עוזך על כל יושבי תבל ארצך", ואמירתם הו בהתעוררות גדולה מקרב ולב עמוק בתחנונים רבים, הנה עי"ז מעוררים כבי' הרצון למלוכה.

(סה"מ תש"ג, המשך יו"ט של ר"ה, פ"ג)

בנוסף להכרח קבלת מלכות המלך על מנת לעורר בו את הרצון למלוכה, קיים הכרח לקבל את מלכותו, מצד הביטול האמיתי לה' הנפעל על ידו

ע"י קבלת מלכותו נעשים בטלים לה'

הנה שרש ענין המכוון במינוי המלך הוא, שבו ועל ידו יהיו ישראל בטלים לה'. כי כל ישראל צריכים להיות בטלים למלך וסרים למשמעתו בכל אשר יגזור, כמ"ש שמואל "זה יהי' משפט המלך" וגו'. והנה המלך בעצמו בטל לאלהות, וכמ"ש דוד המלך ע"ה, "אם לא שוייתי ודוממתי", דהיינו שנגע הביטול לה' כ"כ בלבבו, עד שגם בגשמיות לא הי' יכול להרים עיניו ולהגביה לכו בבחי' יש ודבר מה, אלא היה כמו בחי' דומם שאין לו תנועה.

וזהו העיקר במלך - שמחמת זה נק' מלך, שהוא מרכבה למדת מלכותו ית' שבאצילות. וידוע דפי' מרכבה הוא בחי' הביטול כמו ביטול המרכבה לגבי הרוכב, ומאחר שהמלך הוא בטל למלכות שמים וישראל בטלים למלך - הרי נמצא בו ועל ידו ישראל בטלים לאלקותו ית'. וזאת היא עבודת המלך תמיד, להיות בו ועל ידו הנבראים בטלים לה' - ע"י שהוא בטל, והם בטלים אצלו.

(ספר המצוות לצ"צ, ריש מצות מינוי מלך)

כעת מוכרחת קבלת המלכות

המינוי דדוד מלכא משיחא הרי כבר הי', כמ"ש "מצאתי דוד עבדי בשמן קודשי משחתיו", צריכה רק להיות קבלת מלכותו ע"י העם וההתקשרות בין המלך והעם בשלימות הגילוי - בגאולה האמיתית והשלימה".

(שיחת ש"פ משפטים תנש"א)

שאלה יומית:

באיזה אופן צריכה להתבצע קבלת המלכות על מנת לעורר את רצון המלוכה?

התקשרות פנימית למלך

יום שני א' שבט

עבודת קבלת המלכות נחלקת לרובדים שונים.

חלק ניכר מקבלת מלכות המלך נעשית באמצעות ההתקשרות למלך – שאף בה קיימות דרגות שונות. מהעם נדרשת התקשרות פנימית ועצמית למלך – **"העיקר היא ההתקשרות הפנימית והעצמית"** <<

להתקשר אל הפנימיות

"וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל":

"לפני" הוא (גם) מלשון פנימיות, והפירוש ד"זאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל", הוא, שמשה השתדל ("משה האט זיך אפגעגעבן") להגיע ("דערלאנגען") להפנימיות דבני" (והרי כל אחד יודע עד כמה קשה להגיע להפנימיות).

ומזה מובן שההתקשרות למשה צריכה להיות "כמים הפנים לפנים" - להפנימיות דמשה.

ובלשון הכתוב: "לך אמר לבי בקשו פני את פניך הוי' אבקש", שע"י התגלות פנימיות הנשמה ("פני") מגיעים להפנימיות דלמעלה ("פניך הוי'"), ודוגמתו גם בנוגע להרבי, משה שבדור, שהוא ממוצע המחבר.

אלה שעד עתה "לקחו" את החיצוניות של הרבי, צריכים להשתדל עתה "לקחת" את הפנימיות שלו, ואלה שגם בעבר לקחו את ה"פנימיות", צריכים להוסיף ולקחת הפנימיות דפנימיות.

(ח"י אלול ה'ש"ת, התוועדויות עמ' 210)

התקשרות – "בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך"

"האשה נקנית בשלש דרכים בכסף בשטר ובביאה".

בענין הקידושין ישנם שני ענינים: א) האשה נאסרת על כל העולם. ב) ייחודה לאיש המקדש אותה. ובענין זה גופו שני ענינים - קנין ואישות.

כך גם בקידושין שמקדש רבי - חסידים:

"אסר להו אכולא עלמא" - היציאה מהנחות העולם - כמאמר הידוע שרבונו הזקן נטל מחסידים את התענוג בעניני העולם - לא לרצות בגשמיות, בהנאה מגשמיות, והרבי שהוא טבע הטוב להטיב ישפיע כבר מעצמו טוב רוחני וגשמי.

כל זה הוא בעניני איסור, לא תעשה, שלילה - אסר להו אכולא עלמא. ישנם גם ענינים של עשה, חיוב, שבהם שני ענינים - קנין ואישות.

בנמשל של רבי וחסידים זוהי התקשרותם ומסירותם של חסידים לרבם ולכל ציוויו בקיום התורה והמצוות, המסירה והנתינה בענינים החיצוניים (קנין) ובענינים הפנימיים (אישות). בכל לבבך ובכל נפשך (אישות) ובכל מאדך (ממונך - קנין).

(כ"ף מנחם-אב ה'ש"ת, התוועדויות עמ' 107)

"העיקר היא ההתקשרות הפנימית והעצמית"

ארבעה אופנים בהתקשרות רבי וחסיד:

(א) רב ותלמיד, היינו משפיע ומקבל.

(ב) התקשרות ודביקות, היינו התאחדותם, של חסיד ורבי ששניהם מתאחדים בהתאחדות גמורה על ידי תורה ועבודה. וכמאמר הידוע שהרבי [מהורש"ב] נ"ע ענה ב"יחידות" לאחד שביקש להיות מקושר: התקשרות היא על ידי תורה, למד את החסידות שאני אומר ותהי מקושר.

(ג) רבי וחסיד - אב ובן.

(ד) רבי וחסיד - מאור ואור.

גם באופן של מאור ואור שהוא הדרגא הגבוהה ביותר, העיקר הוא ההתקשרות הפנימית והעצמית. אין זו רק התקשרות שאחד זוכר את השני תמיד, החסיד את הרבי והרבי את החסיד, אלא התקשרות והתאחדות כזו שכל אחד משלים אמיתת מהותו של השני, כמו אור ומאור, מאור מגלה אור עצמי ואור עצמי הוא גילוי המאור, כי הא בהא תליא, וכך הוא ברבי וחסיד, כל זה מתגלה בצורת אהבה פנימית.

(לקוטי דיבורים ח"א ע' 1)

לפרוע את ה'חיה יחידה'

קבלת ההשפעות מנשיא הדור קשורה גם עם חיוב הפרעון, כמו לווה שמתחייב לפרוע ההלוואה להמלוכה. וחיוב הפרעון אינו באופן שמשלם החוב ונפטר ("אפגעצאלט און פטור געווארן"). אלא, שע"י פרעון החוב נותנים לו עוד בהקפה, ועד"ז בנמשל, שנותנים לו עוד כחות, ומתחייב לפרוע אותם, וכן הלאה.

(כ"ק אדמו"ר שליט"א פנה אל תלמידי התמימים, ואמר:)

כאו"א מכם צריך לידע שנתחייב לפרוע לכ"ק מו"ח אדמו"ר עם הכחות העצמיים שלו, בחינת חי' יחידה.

ובהקדמה:

ישנו צד השוה בכל ההשפעות שמשפיע כ"ק מו"ח אדמו"ר - אמירת דא"ח, תשובות על שאלות וכו', ועד לתמיכה כספית וכדומה - שבכל הענינים כולם באה ההשפעה מהכחות העצמיים שלו, חי' יחידה.

- שאלו אצלי במה התבטאה מעלתו של הרבי לגבי שאר גדולי ישראל? וענית: לכל אחד מן הגדולים הי' ענין מיוחד שבו עסק ובו היתה גדולתו, ואילו הרבי עסק בכל הענינים, מהענינים הנעלים ביותר, ועד לענינים הפשוטים ביותר (ובלשון חז"ל "דבר גדול מעשה מרכבה דבר קטן הוויות דאביי ורבא"), מגילוי רזין רזין של תורת החסידות, ועד להנחת תפילין, שמירת שבת וכו'. ואפילו בענינים גשמיים, כתמיכה כספית, ולכל הענינים כולם הי' מסור ונתון בכל עצמותו, בהחי' יחידה שלו.

אמנם, הצד השוה שכל ההשפעות הם מבחינת חי' יחידה הוא מצד המשפיע, אבל בנוגע להשפעה עצמה, וגם בנוגע להמקבלים, ישנם חילוקי דרגות.

ובענין זה יש מעלה מיוחדת אצל התלמידים - שהם מקבלים את החי' יחידה של הרבי, ולכן, נתחייבו גם לפרוע בהחי' יחידה שלהם.

(ליל ב' אייר ה'ש"ת, התוועדויות עמ' 40)

שאלה יומית:

מהם ב' הענינים בקידושין המתבטאים בהתקשרות שבין חסיד לרבי?

ביטול עצמי למלך

יום שלישי ב' שבט

כחלק עיקרי ומרכזי בהתקשרות למלך, ניצבת ההתבטלות המוחלטת מצד העם. ביטול עצמי המעיד על אי קיום הרצון והמציאות העצמית.

"כשם שהצאן אין להן רצון עצמי כלל, והן נמשכות אחרי הרועה אל אשר הוא מוביל, כך גם בהתקשרות על משה רבנו ולא תפשוטא דמשה שבכל דור, לא יהי לנו רצון עצמי, אלא ללכת אל אשר הרועה מוביל אותנו"

בביטול וקבלת-עול

"כי נער ישראל ואהבהו", על ידי נער ישראל - העבודה של קבלת עול, ואהבהו - ממשיכים אהבה עצמית בנאהב, דהיינו הקשר של עצם עם עצם, שנעשה כולא חד.

ובפרט כשהמדובר בהתקשרות של חסידים עם רבי, שהיא ההתקשרות הגדולה ביותר, ועל ידי כי נער ישראל - שההתקשרות והביטול יהיו של נער, ביטול של מקבל אמייתי ועבד נאמן, בנוגע לעניינים של פועל על כל פנים, ועל ידי זה יהי' ואהבהו, שיתקשרו עם ה"עצם" של הרבי, שזהו ה"עצם" של אלקות, ויהי' אורייתא וקוב"ה כולא חד.

(משיחת יום שמחת-תורה תשט"ז)

לחייל אין ראש...

ענין הקבלת עול מודגש ביותר בהיחס של חסיד אל הרבי - כי, בידעו שהוא אינו אלא "רגל", והרבי הוא ה"ראש", ה"ה מתמסר לגמרי ("ער גיט זיך איבער אינגאנצן") אל הרבי, ומקיים את הוראותיו של הרבי מתוך קבלת עול מוחלטת.

לכאורה יש מקום לשאלה: כיצד אפשר לומר שהוא בעצמו אין לו ראש - כיון שנצטווה בתורה להניח תפילין של ראש, עכצ"ל שיש לו גם ראש!?

והמענה על זה - מבהיר כ"ק מו"ח אדמו"ר בהשיחה בענין הקבלת עול ד"איש חיל": "דער סאלדאט האט קיין קאפ ניט. מ'האט אמאל געזאגט, אז א סאלדרט האט בלויז א קאפ

אויף וואס ער זאל טראגן דעם פרס פון דעם ביקס" (החייל - אין לו ראש. פעם היו אומרים שראשו של החייל הוא רק בשביל לשאת את חגורת הרובה).

(חוהמ"ס ה'תשי"א, התוועדויות עמ' 13)

לקיים את ההוראות בביטול שכלו והבנתו

כאשר עוסקים במילוי השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, בנוגע להפצת היהדות והמעיינות חוצה בכל מקום ומקום - הנה אף שענין זה הוא בגדר "תקנת חכמים", "דברי סופרים", צריכים לדעת שישנו בזה כל העילוי והתוקף ד"דברי תורה", מכיון שתקנות אלו הם בשם רבותינו נשיאנו שלפניו, עד אדמו"ר הזקן והבעש"ט, וכן הלאה, באופן דסמוכים איש מפי איש עד משה רבינו!

כלומר: מובן וגם פשוט שגם בלאה"כ מקיימים בחיות ובתוקף וכו' את כל התקנות וההוראות של נשיא דורנו - שהרי "בשופטני לא עסקנין"!!! אלא שהמדובר אודות תוספת חיות ותוקף מיוחד ביתר שאת ויתר עוז ("אין מזרזין אלא למזרזין") - כאשר יודעים שבענינים אלו ישנו כל התוקף והעילוי שב"דברי תורה".

ולמותר להדגיש שקיום הוראות אלו צ"ל מפני היותם הוראותיו של נשיא הדור, ולא מפני שכך מתקבל בשכלו והבנתו - כי רק כאשר קיום ההוראות הוא מפני הציווי של נשיא דורנו, אזי יכולים להיות סמוכים ובטוחים שקיומם יהי' באופן המתאים.

(ש"פ עקב תשמ"ג, התוועדויות עמ' 9120)

ביטול כמו "עז"

חסיד - אומר הרבי - הוא כמו עז שממלאת את תפקידה ליתן חלב, ואינה יודעת שום דאגה למזונותי, כיון שבעלי' דואג לספק לה כל צרכי', וכך חסיד צריך למלא את התפקיד שדורש ממנו הרבי, ובמילא ידאג הרבי לכל עניניו.

(אחש"פ ה'תש"א התוועדויות ע' 46)

אסור להסתמך על שכלו האישי!

על פי דין אסור להסתמך על סימנים בלבד בקשר לעוף טהור, אלא צריכים גם למסורה. לכאורה, לשם מה צריכים למסורה, הרי יכול אדם לראות הסימנים הדרושים ולדעת בעצמו אם זה טהור.

אלא הענין הוא, אדם אסור לו להסתמך על שכלו העצמי. יכול אדם ללמוד שולחן ערוך ולהתנהג לפנים משורת הדין ויחד עם זאת להיות שקוע בשאלו תחתית. צריכה להיות מסורה - מלשון מסירה והתקשרות, התקשרות לרבי, ורבי צייד, שעסק בהצלת נשמות ישראל מעצות היצר, ובקי בהם ובשמותיהם.

(לקו"ש ח"א עמ' 226 - תרגום מאידית)

"לדעת שאין מציאות עצמית קיימת כלל"

"וזאת הברכה אשר ברך משה" - כל הברכות וההמשכות, נמשכות בזכותו של משה רבנו על ידי ההתקשרות אליו.

משה הי' רועה ישראל וכל הענינים שבני ישראל היו נצרכים להם - נמשכו על ידי משה. משה רבנו הי' מדריכם של ישראל והדריך אותם להיות בכל הנהגותיהם כדבעי וגם השפיע לישראל כל צרכיהם.

לכן אמרו שהמן הי' בזכותו. וגם ענני הכבוד שהיו בזכותו של אהרן והבאר - בזכותה של מרים. חזרו כולם בזכותו של משה. ואף בחיי אהרן ומרים, היו ענני הכבוד והבאר על ידי משה, הם רק נמשכו על ידי אהרן ומרים.

כי, זהו ענינו של רועה ישראל, שכל צרכי בני ישראל, הן ברוחניות והן בגשמיות - יש להם שייכות לרועה.

ולכן, בכל הענינים - הנה הדרך הראשונה והעיקרית להגיע אליהם היא ההתקשרות למשה, כי הוא הי' רועה ישראל, ואתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא.

והתקשרות מהי? - זאת נבין גם כן ממה שמשה רבנו הי' רועה ישראל. כשם שהצאן אין להן רצון עצמי כלל, והן נמשכות אחרי הרועה אל אשר הוא מובילן, כך גם בהתקשרות על משה רבנו ולאתפשטותא דמשה שבכל דור, לא יהי' לנו רצון עצמי, אלא ללכת אל אשר הרועה מוביל אותנו, ללכת בדרכיו אשר הורנו.

ללכת בדרכיו אשר הורנו, הוי אומר: לדעת שאין מציאות עצמית קיימת כלל, כי את השמים ואת הארץ ברא אלקים. ענין ההתקשרות הוא: שהוא מוסר את עצמו למשה רבנו ולאתפשטותא דמשה שבכל דור, מציאותו העצמית איננה בכלל, כי הוא מוסר את עצמו כמו הצאן אל הרועה.

(משיחת ליל שמחת-תורה תשל"ח)

שאלה יומית:

מהי הדרך הראשונה והעיקרית לקבל את כלל ההשפעות מהמלך?

קיום הוראות המלך

יום רביעי ג' שבט

ההתבטלות למלך אינה הצהרה בעלמא, אלא קיום ועשיית רצון המלך בפועל ממש. בזה גופא, נצרך לקיים את רצונו בשיא השלימות, באופן בו כל פרט בחיי היום יום מנוצל ושייך לרצון המלך, ע"פ הוראותיו הברורות אותם העביר ומסר לעם. באם אינו מציית למלך אף בפרט אחד – **"הרי הוא מורד במלכות!"**

"הרי הוא מורד במלכות"

יש כאלו שמתהלכים ומסבירים לעצמם ולאחרים, וגם ברבים: מה הרעש ("וואס איזדער געוואלד") אם לא מצייתים בפרט אחד? - הרי בכלל הוא "חסיד" ו"מקושר", וא"כ, מפני שאינו מציית בפרט אחד חדל להיות "מקושר" ("אויס מקושר"?)!...

ובכן, ידוע הפס"ד בנגלה בנוגע למומר לדבר אחד... כלומר: אף שבכל התורה כולה הולכים אחר הרוב, וא"כ גם בענין זה אפשר לעשות חשבון, שעובר רק על מצוה אחת בלבד, ומקיים רובא דרובא של המצוות, תרי"ב מצוות, שאין לך רוב גדול מזה. ואעפ"כ, נקרא מומר לדבר אחד וכו'. ואם כן הוא הפס"ד בנגלה דתורה - בפנימיות התורה על אחת כמה וכמה.

ונקודת הדברים - שענין הרצון אינו מתחלק, כך, שישנה רק אפשרות אחת: או שיש אצלו הענין ד"תהא אימתו עליך", או להיפך. כלומר: גם כאשר הוא מקושר בתרי"ב נימין, ורק בפרט אחד אינו מציית - הרי מידי יום ביומו עומד הוא וכורת נימא אחת!

כשם שהקב"ה "נותן התורה" (לשון הוה) בכל יום, כן הוא גם בצדיקים ש"דומים לבוראם", כך שבכל יום פונה אליו הרבי ואומר לו: עשה כך וכך; ואילו הוא משיב לרבי מידי יום ביומו: בתרי"ב נימין - מציית הנני, אבל בנימא אחת - הנה בכל יום נוטל אני מספריים" וכורת אותה! וכיון שברצון וקב"ע אין התחלקות - לא שייך ללכת בזה בתר רובא, אלא אפילו אם יש פרט אחד שאינו מציית (אפילו פרט שלא ציוו עליו בפירוש אודותיו, אלא שהוא בפנימיותו יודע שזהו הרצון, ועליו לעשות זאת בשמחה ובטוב לבב) - הרי הוא מורד במלכות!

(ש"פ בראשית (ב) תשכ"א, שיחות קודש ע' 29)

יחוד זה למעלה הוא נצחי לעולם ועד!"

לאמיתותו של דבר, גם חלישות בענין ההתקשרות הוי הפסק, וע"ד המשל שהביא רבינו הזקן באגה"ת "מחבל עב שזור מתרי"ג חבלים דקים .. וכשעובר ח"ו על אחת מהנה - גם עבירה שאין בה כרת - נפסק חבל הדק", כלומר: "הפסק" - בחבל הדק, ו"חלישות" - בכללות החבל. ויש להוסיף, שההפסק הוא גם כאשר עוברים על תקנה של הרבי פעם אחת בלבד - ע"ד מ"ש בתניא (בהנוגע לצד הקדושה) ש"יחוד זה למעלה הוא נצחי לעולם ועד!" ולפיכך, בעמדנו עתה קודם יום ההילולא נוגע ביותר ענין ההתקשרות, ופשיטא, התנועה דשליטת היפך ההתקשרות ח"ו, לא להיות מנותק ונפרד ("אָפּגערִיסן") ח"ו מהרבי, כמדובר לעיל, שהבן אינו רוצה שאביו לא יהי' אביו ח"ו, וע"י ההתקשרות עם הרבי יכולים להצטרף אל העליות שביום ההילולא.

(ש"פ וארא תשי"ב, שיחות קודש ע' קכז)

"להיות מסור ונתון לפעולותיו של הרבי"

כ"ק מו"ח אדמו"ר סיפר, שבי"ט כסלו תרס"ו סיפר כ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע, שפעם ישב והתוועד עם הרב מפאָלטאָווא, ואמר הרב מפאָלטאָווא, שחסיד הוא מי שמקושר לרבי. והשיב על כך אדמו"ר נ"ע, שהתבונן בענין זה, והונח בדעתו, שמי שמקושר לרבי עדיין אינו חסיד כ"כ ("ער איז נאָך אַ שוואַכער חסיד"); חסיד הוא - מי שמסור ונתון לפעולותיו של הרבי.

. . מובן שאין כוונת אדנ"ע להבהיר ("באָוואָרענען") שחסיד צריך לציית לציווי של הרבי, שהרי קיום דברי רבו הוא מצות עשה מן התורה, ו"בשופטני לא עסקינן". וכן מובן שאין כוונתו לפעולותיו של הרבי בענינים שאי-אפשר לעשותם ע"י אחרים שהרי גם זה דין מפורש, שמצוה שאי אפשר לעשותה ע"י אחרים דוחה אפילו תלמוד תורה, אף שבת"ת כתיב "וכל חפצים לא ישוו בה", "אפילו חפצי שמים", וכיון שכל פעולותיו של הרבי ענינם הוא החזקת והפצת היהדות, הרי מובן, שכאשר פעולות אלו אינן יכולות להיעשות בלעדיו, הרי זה נכלל בסוג של "מצוה שאי אפשר לעשותה ע"י אחרים".

ועכצ"ל, שכוונת אדנ"ע שחסיד צריך להיות מסור ונתון לפעולותיו של הרבי היא - בנוגע לענינים שיכולים להיעשות גם בלעדיו, ופשיטא שהרבי מעולם לא אמר לו ולא כתב לו לעשותם; ואעפ"כ, כיון שמדובר בענינים שהרבי התמסר להם, הרי הוא מקושר ומסור אליהם, ומניח את כל עניניו האישיים - וכיון שמדובר אודות חסיד ומקושר לרבי, ולא עוד אלא שאדמו"ר נ"ע קורא בשם חסיד ומקושר לרבי, הרי מובן שכל עניניו האישיים הם תורה, עבודה או גמילות-חסדים - ואעפ"כ, להיותם ענינים שלו, הרי הוא מניח אותם ומתמסר לפעולותיו של הרבי.

. . וכיון שעניני הנשיאים אינם באקראי בעלמא, הרי מזה שאדנ"ע דיבר אודות ענין הנ"ל בהתוועדות י"ט כסלו, ר"ה לחסידות, מובן, שענין זה הוא אחד מעיקרי תורת החסידות, כי, כאשר חסר ענין זה, הרי גם אם הוא מקושר אל הרבי, הרי הוא "אַ שוואַכער חסיד", אלא חסיד הוא דוקא מי שמסור ונתון לפעולותיו של הרבי.

(ש"פ וישב תשכ"א, שיחות קודש ע' 57 - בתרגום ללה"ק)

"ישנה הוראה מנשיא הדור"

מדוע צריכים להכנס עם חשבונות פרטיים, לחשוב מה עדיף בשבילנו ברוחניות, בכלל ידיעותינו ברוחניות 'הלואי' שתהיינה ידיעת המציאות בלבד, ולא ידיעת המהות, בשעה שישנה הוראה מנשיא הדור, שהנשיא הוא לבס של כל ישראל, שזה גבוה יותר מפה, ויתרה מזו: כפי שמבואר על פי חסידות, שהנשיא הרבי הוא הממוצע המחבר עם עצמות ומהות אין סוף ב"ה...

(אגרת מח' אלול השי"ת - תרגום חופשי)

"צריך להניח את כל החשבונות"

ע"פ דרך העבודה י"ל, שמה שהזקק כלב להוסיף "עלה נעלה אפילו בשמים כו": בכדי לנצח את המלחמה כו', צריך להניח כל החשבונות ולהיות מסור ונתון למשה רבינו ואתפשטותי" שבכל דרא, שבאם יצה לו אפילו לעשות סולמות לעלות לשמים יעשה גם זה, ודוקא אז יכול להצליח.

(ממאמר ושיחת ש"פ שלח תשכ"ו)

שאלה יומית:

מהו המשל שהביא רבינו הזקן ב'אגרת התשובה', וכיצד הוא נקשר לנקודת ההתקשרות למלך?

קיום רצון המלך

יום חמישי ד' שבט

ההתבטלות וההתמסרות למלך אינה מתבצעת אך ורק בקיום הוראותיו והדרכותיו של המלך בלבד. חלק מרכזי בהתקשרות למלך הוא קיום **רצונו** של המלך. רצון נעלם שלא דווקא נאמר כהוראה מפורשת. עצם זה - "שברור אצלו שזהו רצונו של הרבי, גם אם הרבי לא ציווה עליו מעולם לעשותם - הנה כיון שזהו רצונו של הרבי, יש בזה הענין ד"תהא אימתו עליך".

"זהו רצונו של הרבי"

אפילו בענינים שהרבי מעולם לא הורה ולא ציווה בפירוש לעשותם, מ"מ, אם זהו ענין שיש לו איזו שייכות עם הרבי, דהיינו, שברור אצלו שזהו רצונו של הרבי, גם אם הרבי לא ציווה עליו מעולם לעשותם - הנה כיון שזהו רצונו של הרבי, יש בזה הענין ד"תהא אימתו עליך".

כאשר מתבוננים בענין הפצת המעיינות, מבינים בפשטות שאין חילוק בין ארצות-הברית לשאר מקומות. - הרבי התחיל בהפצת חסידות בארה"ב, מצד הסדר ד"מעט מעט אגרשנו", אבל מובן שכוונת הרבי היתה להפיץ חסידות לא רק בארה"ב אלא בכל קצווי תבל. וכיון שכן, אף שלא ציוו עליו בפירוש להפיץ חסידות במקום פלוני, ולא קיבל על כך שום פקודה או הוראה כו' - הרי כיון שבפנימיותו יודע הוא שזהו הרצון, לא גרע משרביטו של מלך, שמי שאין לו אימה מהשרביט, הרי זה היפך הענין ד"שום תשים עליך מלך", וחשיב מורד במלכות!

.. אין להמתין עד שיקראוהו פנימה ויורו לו לנסוע למקום פלוני, אלא, בידעו שרצונו של הרבי להפיץ חסידות בכל קצווי תבל, עליו לקחת לידי את ה"מפה", ולחפש היכן נמצאת מדינה או עיר שהפצת המעיינות שם עדיין אינה בשלימות, והוא מוכשר לפעול שם, ואז עליו לגשת ולהציע את עצמו ולומר "מדינה פלונית חרבה והיא שלך, גזור שתיבנה!" - ואם אינו עושה כן, הנה אף שלא ציוו עליו, מ"מ, כיון שהוא יודע שזהו רצונו של הרבי, הרי זה ענין של "שרביטו של מלך"!

ומה שטוען שלא ציוו עליו, ומזה ראי' שאין זה תפקידו כו' - הנה מה שלא ציוו עליו הרי זה מפני שהרבי לא נטל ממנו את הבחירה, שכן, ענין הבחירה הוא המקשר כאו"א מישראל

עם העצמות, ולכן לא רצה הרבי ליטול את הבחירה, היו אמנם כאלו שקראו להם פנימה והורו להם באופן ד"חוקה חקקתי גזירה גזרתי",

אבל בדרך כלל, לא זהו הסדר. – ולכן, אף שהרבי משפיע לכאורה באופן ד"נתן מלחמו לדל", מ"מ, כשהלה מכוון את שיניו ושפתיו ("ערפאָרקוועטשט די ציין מיט די ליפן"), אי אפשר לפעול עמו מאומה, שהרי לא נוטלים ממנו את הבחירה.

יש כאלו שמנסים להסביר שלא זה הוא רצונו של הרבי...

הנהגה כזו היא בבחינת העמדת צלם בהיכל: נוטלים את ה"צלם" של השכל האישי, ומנסים לפרש שזהו רצונו של הרבי! ענין זה הוא גרוע יותר מהמשל המובא בתניא מ"האוחז בראשו של מלך ומורידו למטה וטומן פניו בתוך בית הכסא מלא צואה", כיון שהמדובר הוא לא רק אודות "ראשו של מלך" ביחס לנפש האלקית שלו, אלא עוד זאת, שרוצה להוריד לשם גם את הרבי!

(ש"פ בראשית (ב) תשכ"א, שיחות קודש ע' 2)

"איזה ענין היה הרבי דורש ממנו"

בדין של "קטנות" ישנם זמנים שונים. הזמן בו נעשה אדם ל"גדול" הוא עשרים שנה.

ומשום כך נאמר "ולמכור בנכסי אביו עד שיהא בן עשרים שנה" . .

צריכים אבל לזכור שהגם שהוא בן עשרים שנה ויש לו - עכ"פ צריך להיות לו, וע"כ הוא סובר שיש לו מוחין גדלות, שלא יקבע לעצמו דרכים משלו. על כל אחד לשער לעצמו - אבל אליבא דנפשי' - איזה ענין היה הרבי דורש ממנו, ואת זה צריך הוא לבצע.

(לקו"ש ח"ב ע' 462 - בתרגום ללה"ק)

"בפנימיותו יודע שזהו הרצון"

אפילו אם ישנו פרט אחד שבו הוא לא מציית, ואפילו אם זהו פרט שלא ציוו עליו בפירוש אלא הוא - בפנימיותו - יודע שזהו הרצון, צריך הוא לעשות זאת בשמחה וטוב לבב, ואם הוא לא עושה זאת הרי הוא מורד במלכות!

(משיחת ש"פ בראשית (ב) תשכ"א)

קיום רצון המלך בתכלית!

עדות חיה על ביטולו והתמסרותו של המשפיע הרה"ח ר' ניסן נמינוב ע"ה לרבי, נמצאנו למדים מאגרת נדירה ולא שכיחה (רצופת ביטויים מיוחדים) שכתב לידידו המשפיע הרה"ח ר' חיים שאול ברוק ז"ל (האחרון שימש כמשפיע בישיבות תולדות בתל-אביב ובראשון-לציון), אשר הציע לידידו הר"ר ניסן, המשפיע בברינאה, לבוא להתיישב בארץ-ישראל. המכתב נכתב ככל הנראה בתקופה הראשונה לאחר הסתלקות אדמו"ר הרי"צ נ"ע ותחילת נשיאותו של הרבי. אגרת זו פותחת לנו צוהר, אודות אופן קיום רצון המלך בתכלית:

"... בדבר זה שמזכיר יידי שכתב לי איזה מכתב לאחר הסתלקותו של הוד כ"ק אדמו"ר צוקללה"ה נבג"מ זי"ע ולא קבל מענה על המכתב. יאמין לי שאי"ז ח"ו מצד התרחקות גו"ג (גוף וגשם) כי באמת אהבתנו, אהבת אחים ממש היא ואינה עומדת בגדר שינוי והפסקות, והזמן והמקום אינו מסתיר ע"ז, אך אי תשובתי אז, כי שבור הייתי לרסיסים ממש ולא הי' ביכולתי לדבר אז אודות הענין שהזכיר במכתבו וד"ל.

ובדבר שמזכיר שנכון הי' עבורי להתישב בארה"ק, הנה באמת אין מופרך אצלי הדבר ובפרט ליסע להתראות על זמן מה. אך הלא אנשי חיל אנו מצבאות ה', ואיש חיל הלא אין ביכולתו אפילו לזוז על רגע מהמקום שהעמידו אותו על משמרתו. לא מבעי שילך לו לעצמו, אלא אפילו אם ילך מהמחנה בלי הוראת שר הצבא, נחשב כבורח. אום ר ערנסטער סאלדאט דארף גארניט האבין קיין אייגענע רצונות [=חייל רציני לא צריכות להיות אצלו רצונות אישיים כלל]. ואם אפילו רחוק הנני ודאי מדרגה כזו ומעבד כזה שאין לו שום רצונות אחרים זולת למלאות רצון האדון, אך הלא עכ"פ בפועל ממש ודאי ביכולת כאו"א מאתנו לפעול על עצמו להתנהג לכה"פ בלי לעשות שום דבר קל אפילו, בלי הוראת כ"ק אדמו"ר שליט"א. וממילא בדבר ענין הנ"ל, מובן שאי"ז תלוי בדעת עצמו כלל וד"ל..."

(גליון 'התמים' אדר-ניסן תשס"ב)

שאלה יומית:

מהי הדוגמא אותה מביא כ"ק אד"ש מה"מ, על מנת להוכיח, שעל אף שלא נתבאר בפירוש הוראת המלך – יש להתבונן מהו רצון המלך בזה בפנימיות?

לימוד תורת המלך

יום שישי ה' שבט

אחת הדרכים המרכזיות לקבלת מלכות המלך ולהתקשרות פנימית אליו, היא הלימוד בתורתו דווקא. המלך הכניס את עצמיות נפשו אל תוך תורתו דווקא, עד כדי כך שאופן ההתקשרות היא **"רק על ידי לימוד תורה"** - תורת הנשיא. לימוד תורת המלך מביאה את האדם להתקשרות פנימית ועצמית עם המלך

"ההתקשרות האמיתית היא ע"י לימוד תורה"

ידוע מה שכתוב ב"אגרת הקדש" לנחם בכפלים לתושי' את ה"נדכאים הנאנחים והנאנקים", אשר הצדיק "שבק חיים . . לכל חי והוא נפש כל חי הקשורה בנפשו... בכל אחד ואחד כפי בחינת התקשרותו באמת ואהבתו אהבת אמת הטהורה".

וביאר בספר ענין ההשתטחות ד"אף אותם שלא ידעו בו ולא הכירו בו בעודו בחיים חיותו, רק שלמדו בספרים הקדושים שהניח ברכה אחריו ונהנים מאור זיו תורתו ומתחזקים על ידי זה בעבודת הוי' . . בודאי גם המה נקראו תלמידיו . . כי המה מאמינים בהצדיק ההוא ומקבלים ממנו אור תורתו . . הענפים נמשכים לשרשן".

ופירש כ"ק מו"ח אדמו"ר וצוקללה"ה נבג"מ זי"ע הכ"מ במכתב, אשר "גודל התשוקה להתקשרות יכול להשביע רק כאשר ילמוד מאמרי החסידות שאומר הרב וכותב, כי בראית פנים בלבד לא סגי".

ובמכתב שני יפרט - "השואל במה היא ההתקשרות שלו אלי מאחר שאין אני מכירו פנים . ההתקשרות האמיתית היא על ידי לימוד התורה, כשהוא לומד מאמרי חסידות שלי, קורא את השיחות ומתחבר עם ידידי אנ"ש ותלמידי התמימים יחיו בלימודם ובהתוועדותם, ומקיים בקשתי באמירת תהלים ובשמירת זמני הלימודים, הנה בזה היא ההתקשרות".

וכאשר נלמד תורתו ושיחותיו ונלך בדרך זו הישרה אשר הורנו, הנה "כמים הפנים כו' ורוח אייתי רוח ואמשיך רוח ורוחו עומדת בקרבנו ממש . . שגם בזה העולם המעשה, היום לעשותם אשתכח יתיר". ומה עד כאן עומד ומשמש, אף להלן עומד ומשמש.

(ממכתב ר"ח אדר תש"י. אג"ק ח"ב עמ' רמא)

"התקשרות היא רק על ידי תורה"

חידושי תורה אמיתיים מתחילים מידיעת קדושת האותיות שבתורה שבכתב, שזהו הצינור של גילוי התורה. ופתיחת הצינור היא על פי רוב על ידי דביקות והתקשרות בנשמת הצדיק, וידוע שהתקשרות היא על ידי שלומדים חידושי התורה שחידש הצדיק.

ידוע הסיפור:

חסיד אחד אמר לרבי שברצונו להיות מקושר. ענה לו הרבי שילמד את החסידות שלו ועל ידי כך יהי למקושר שלו, כי התקשרות היא רק על ידי תורה.

(ספר השיחות תש"ב עמ' 82)

התקשרות בפרט בלימוד תורתו

פשיטא בכל הכתות כולם של 'תומכי תמימים' ואחות תמימים', יש קביעות לימוד מאמרי או שיחות כ"ק מו"ח אדמו"ר שליט"א, שהוא דוקא נשמה כללית של דורנו, וההתקשרות צ"ל בכל, ועל אחת כמה וכמה ע"י תורתו, שזהו עצומ"ה וזהו ממוצע המחבר.

(ממכתב י"ד כסלו ה'תש"י)

חסידי חב"ד – התקשרות ע"י חב"ד

אמרתי פה בהתועדות עם אנ"ש והתמימים, דהנה ההתקשרות צ"ל בכל הכחות שאפשר. והנה, לכל לראש, אצל חסידי חב"ד כשמו כן הוא שצריך להתקשר בחב"ד, היינו, בפשטות, ללימוד מאמרי וכ"ק הנשיא. - כיון שכוונת אומר המאמרים הוא המשכת חב"ד במדות ושינוי המדות על ידן, ה"ז מכריח התקשרות ע"י ש"והלכת בדרכיו" וע"פ הוראותיו במדות ומחדו"מ.

(אג"ק חכ"א עמ' סב)

התקשרות לנשמה כללית ע"י לימוד תורתו

מכתבו בעתו קבלתי, וקבלתי בעונג, להודע, בעקיפין עכ"פ אשר שלום לו, וקובע עתים לימוד שיעורים בדא"ח. ובודאי יש בשיעורים אלו שיעור במאמרי כ"ק מו"ח אדמו"ר שליט"א, אף שאינו מזכיר ביחוד עד"ז,

ומכבר כתבתי בארוכה במק"א, אשר יודע שהנשמה כללית הנה על ידה צ"ל כל ההמשכות, ולא רק אלו שברוחניות בלבד, ואמר כ"ק אדנ"ע: "לערן מיינע וועסטו ווערן מייך חסיד", שזהו הוראה לכל דור ודור באופן ההתקשרות שצ"ל ע"י תורה, ובפרט אצל חסידי חב"ד - ואכמ"ל.

(אג"ק ח"ג רלב)

"התקשרות היא ע"י לימוד תורת הנשיא"

...ומ"ש אודות לימוד תורת נשיא הדור הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע - לא באתי בזה ח"ו לשלול לימוד מאמרי חסידות של נשיאים שהוא ממלא מקומם ופשוט, אלא שכל תלמיד צריך לעמוד בהענין דההתקשרות מתאים לזמנו ודורו, והתקשרות היא ע"י תורת הנשיא וכמבואר בכמה מכתבים והועתק גם בלוח היום יום, ולכן חווייתי דעתי שצ"ל לימוד כזה דוקא...

(אג"ק ח"ח עמ' קנג)

"ילמד מאמרי החסידות שאומר הרב"

...גודל התשוקה להתקשרות יכול להשביע רק כאשר ילמוד מאמרי החסידות שאומר הרב וכותב, כי בראית פנים בלבד לא סגי"....

(היום יום ט' אדר שני)

"העצמיות של הרבי שהכניס בתורתו"

ועפ"ז, כאשר יתבונן במצבו אליבא דנפשי, יכול לחשוב שאינו שייך ללימוד החסידות, ובפרט לפעול על הזולת.

והמענה על זה - שכיום אין זמן לדחות את לימוד החסידות עד לסיום ההכנות. צריכים ללמוד את החסידות של הרבי, לחזור וללמוד, "ווייטער לערנען און ווידער לערנען", "האלטן זיך אן דעם רבי'נס קליאמקע", ו"המאור שבה" - העצמיות של הרבי שהכניס בתורתו - "מחזירו למוטב" "דער רבי וועט אים שוין ארויסשלעפן פון אלע בלאטע'ס".

ולא עוד אלא שאפילו אם נמצא במעמד ומצב שעדיין יש לו ספקות בנוגע להרבי (אם הוא בעה"ב על הכל, ויכול הכל, ובמילא אינו יכול להתחבא ממנו), עליו ללמוד את תורת החסידות של הרבי - "תורה צוה לנו משה", אע"פ ש"תורה" בגמטריא תרי"א, היינו, שחסר עדיין בהענין דאנכי ולא יהי' לך, ודוגמתו בנוגע להרבי, כמובן ממארו"ל (ע"פ נגלה) "החולק על רבו כחולק על השכינה" - כי, ע"י לימוד תורתו "וועט ער זיך האלטן אן דעם רבי'נס קליאמקע און זיין מיט אים אויף איין וואגן"...

(כ"ף מנ"א הש"ת)

שאלה יומית:

איזו תוצאה נפעלת בנפש האדם כתוצאה מלימוד תורת המלך דווקא?

אופני ההתקשרות למלך

יום שבת קודש ו' שבט

לצד דרכי קבלת מלכות הנפעלת באמצעות קיום רצונו והוראותיו - שהתבאר עד עתה, קיימים אופנים רבים בהם ניתן להתקשר למלך ולהתחבר עמו בפנימיות. אם זה ע"י הכתיבה, ואם זה באמצעות נתינת ה'דמי מעמד'. אם זה באמצעות ציור פניו, ואם זה דרך המחשבה אודות התגלותו.

רבים הם דרכי ההתקשרות למלך

כתיבה לרבי – להתמסר אל הרבי ולסמוך עליו

אמנם, בענין זה (התגברות על הירידה) אין לכל אחד לילך בדרכים שלו ("מיט אייגענע דרכים"), אלא צריכים לבוא ולשאול אצל הרבי, משה רבינו שבדור, וע"פ הוראותיו יש להתחזק ולשאוף לעלי' שתבוא לאחרי וע"י הירידה.

זאת ועוד:

גם כאשר הרבי אינו אומר לו בפירוש מה לעשות - אם משום שזהו ענין שהרבי אינו יכול להורות לו משום שזהו ענין ש"הבא לימלך אין מורין לו", או משום שרצונו של הרבי שיבוא לענין זה בכח עצמו - הרי, ע"י השאלה אצל הרבי וההתמסרות אליו, ידע ויכיר ("וועט ער דערהערן") דעתו של הרבי גם בענינים שהרבי אינו אומר לו בפירוש.

וע"ד שמצינו בנוגע לפדיון נפש כידוע אצל חסידים שכאשר כותבים פדיון ושולחים אל הרבי, נפעלת כבר הפעולה גם אם הפדיון לא הגיע עדיין לידי הרבי ובמילא לא ראהו בעיני בשר. - על החסיד לעשות את שלו, להתמסר אל הרבי ולסמוך עליו, וכאשר הוא עושה את שלו ומצדו אין שום מניעות, אזי נפעל כבר הענין ע"י הרבי.

(ש"פ פנחס ה'תשל"א, התוועדויות עמ' 732)

כתיבה לרבי – גודל הקרת רוח

מכתבו במועדו הגיעני ושמחתי במאד מאד על האמור בו, ותודה לא-ל בעד זה, אכפול דברי כי לענג ולמשיב נפש היו לי דבריו, כי יקר לי מאד מאד אהבים והתקשרותם של אנ"ש שי' בפרט, ויראי אלקים בכלל, אשר לולי ידעו אוהבינו וידידנו יחיו גודל הקורת רוח אשר עושים לי בכתבם מהנעשה אתם עמם ועם בני ביתם היו כותבים בעתים קרובות יותר.

(מכתב כ"ק אדמו"ר הרי"צ - בית משיח גליון 013)

דמי מעמד – התקשרות בכל הכוחות

אמרתי פה בהתועדות עם אנ"ש והתמימים, דהנה ההתקשרות צ"ל בכל הכחות שאפשר. והנה, לכל לראש, אצל חסידי חב"ד כשמו כן הוא שצריך להתקשר בחב"ד, היינו בפשטות, ללמוד מאמרי כ"ק הנשיא. - כיון שכוונת אומר המאמרים הוא המשכת חב"ד במדות ושינוי המדות על ידן, ה"ז מכריח התקשרות ע"י שהולכת בדרכיו וע"פ הוראותיו במדות ומחדר"מ.

אבל כ"ז נוגע - רירט אן - בכח או כחות פרטים, בכחות הגלויים, וא"כ כיון שעדיין נשאר הספק באיזה דרך מוליכין אותו, ה"ז מטיל ספק באיזה מקום מקושר הוא בפנימיות ועצמותו. והעצה לזה הוא רק ע"י ענין הנפנה [דמי מעמד], ועפמשנ"ת בתניא פל"ד, ל"ז. אגה"ק ס"ד ועוד.

והנה כהנ"ל הוא בשני כתיקונתם. וכ"ש וק"ו בעתים הללו, אשר ההתקשרות ע"י חב"ד וחג"ת נה"ם סבלה ע"י צוק הזמנים ריחוק המקום והפסק הקישור אפילו בכתב למשך שנים רבות, שצ"ל ההתקשרות ב'נפנה' ביתר שאת ויתר עז.

(אג"ק כ"ק אד"ש חכ"א ע' סא)

ציור פניו – שלילת המניעות והעיכובים

כאשר עוסקים בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה - יכולה להיות ההתעסקות בעבודה זו כתוצאה מכך שלמד הוראה זו (ע"ד התעסקות בהפצת המעיינות) ב"קונטרס", ב"לקוטי שיחות" וכיו"ב.

על כך באה ההוראה ד"ראה אנכי נותן לפניכם היום, - שאין להסתפק בעבודה באופן כזה, שכן, אע"פ שלמד ענין זה ב"קונטרס", ב"לקוטי שיחות", הרי הכל טוב ויפה, אבל, אין זה דומה כלל לעבודה באופן ד"ראה אנכי נותן לפניכם היום", היינו, שעבודתו היא באופן כאילו רואה בעיניו ממש את המשלח, נשיא דורנו, שנותן לפניו היום שליחות זו!

וכלשון הירושלמי בפירוש הכתוב "אך בצלם יתהלך איש - יהא רואה בעל השמועה כאילו הוא עומד כנגדו", אשר, ענין זה הוא מצד גדל העילוי דראיית פני רבו, "עיקר הלימוד מרבו בראיית פנים, כדכתיב והיו עיניך רואות את מורידך", וזהו "אך בצלם יתהלך איש", "בצלם שהוא עומד לנגדו (והיינו צלם של רבו) יתהלך איש, יתנהג האיש", כמבואר ברשימות הצ"צ עה"פ.

ובפשטות: כש"צלם של רבו", נשיא דורנו, עומד לנגדו - הרי כל המניעות ועיכובים כו' למילוי שליחות רבו מתוך שמחה וטוב לבב, או למילוי השליחות בכלל - מתבטלים לגמרי!

(משיחת ש"פ ראה תשמ"ו, התוועדות תשמ"ו ח"ד עמ' 311)

ציור פניו – המחשבה אודות התגלותו

בשבת זו צריך כל אחד ואחד לקבל על עצמו ענינים חדשים, ולהחליט החלטות במחשבה דיבור ומעשה בכל הענינים ד"מעשיו ותורתו ועבודתו" של בעל ההילולא, ובאופן דתכלית

השלימות - שזה יזרו עוד יותר את קיום הייעוד ד"הקיצו ורננו שוכני עפר", ונשיא דורנו בראשנו!

אשר ענין זה עצמו, עצם הזיכרון והידיעה, שהנה נכנס נשיא דורנו ומביט - מה נעשה עם החסידים שלו והתלמידים שלו, האם ועד כמה מנצלים את את ה"ונשלמה פרים שפתינו", את השלימות הניתנת להשגה דוקא על ידי העבודה ב"שפתינו" בזמן הגלות - הרי זה מעורר כל אחד ואחד, אנשים נשים וטף, לקבל על עצמו החלטות להוסיף עוד יותר בשלימות העבודה, ועד לתכלית השלימות, כך שגם באם היה חסר בעבודתו עד עתה (מאיזה סיבה שתהיה), הרי הוא מחליט תיכף ומיד - להיטיב את הנהגתו מכאן ולהבא במחשבה דיבור ומעשה.

(משיחת שבת פרשת וארא תשנ"ב)

תמונת הרבי - מחזק את רגש ההתקשרות

עוד על מעלתה של תמונה, ניתן ללמוד מדברי כ"ק אד"ש במקרה הפוך. היה זה כשהרבי דרש מהחסידים לשלוח אל הרבי הריי"צ את תמונות החסידים וב"ב לצורך עריכת ספר התמונות:

"עוד אחת יכולני לטעון עבורו, והוא מה התועלת בספר התמונות שבשביל זה כדאי לכנס לכל השקלא וטריא הנ"ל?"

אלא שכמדומני שאין נצרך ביאור על זה כנראה גם באנשים כערכנו, שלא לבד שזהו מחזק רגש הידידות או ההתקשרות אצל מי שנמצא אצלו התמונה, אלא שגם אצל המשלח את התמונה פועל התקרבות כשנוכח שתמונתו נמצאת אצל חברו פלוני ועל אחת כמה וכמה בנידון זה."

(אג"ק כ"ק אד"ש ח"ג עמוד קנד)

תמונת הרבי - על דרך ובדוגמת ראיית פניו

כל מי שהיה ביחידות אצל הרבי - יצייר לעצמו את פני הרבי כפי שנכנס אליו ביחידות. ואלו שלא ראו את הרבי יציירו לעצמם את פני הרבי באמצעות תמונה.

ציור פני הרבי הוא על-דרך ובדוגמת ראיית פניו, שיש בזה עילוי לגבי לימוד תורתו, בדוגמת מעלת הראיה לגבי שמיעה.

וההתבוננות בציור פני הרבי תעורר אותם לבוא להכרה והרגשה ("דערהערן"), גם אם עד עתה לא היתה אצלם הכרה והרגשה.

(פסח שני ה'ש"ת, התוועדויות עמ' 15)

שאלה יומית:

מה מעורר כל חסיד להחליט החלטות להוסיף בשלימות העבודה?

אהבה עצמית למלך

יום ראשון ז' שבט

ההתקשרות הפנימית קיימת ברובדים רבים ושונים. אחת הדרכים – היותר פנימיות – המעמידות את כור ההתקשרות, הינה התעוררות האהבה של החסיד לרבו. פעמים בהם צריך "להתעורר ברגשי אהבה למורם ורבים - פשוט לאהוב את הרבי באהבה מורגשת בלב כמו אהבה בשרית לאשה ובנים". אהבה עצמית למלך – "כמים הפנים לפנים"

לאהוב כמו אהבה בשרית

ההתקשרות האמיתית היא בלימוד המאמרים והקונטרסים, בהתוועדות אנ"ש שי ובהתעוררות האהבה.

מנהג החסידים המקושרים - בכל דור ודור - שהיו קובעים להם זמן מיוחד, מהם שעה ליום או פעם בשבוע, בשני שבועות או בחודש, להתעורר ברגשי אהבה למורם ורבים - פשוט לאהוב את הרבי באהבה מורגשת בלב כמו אהבה בשרית לאשה ובנים - נוסף על הזכרון בכל ברכת המזון בהרחמן הוא יברך את מורנו - ובהתעוררות רגשי אהבה היו מציירים לעצמם אותם הזמנים שהיו ב"יחידות" או ששמעו דא"ח או היו בעת התוועדות, שבאופן הנהגה כזו היו תמיד מקושרים, והעולה על כולנה היא עבודה בפועל, כל אחד לפי יכולתו, הן בעצמו והן עם זולתו.

(אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ חלק ו עמ' שנג)

האהבה היא רוח החיים

האהבה היא רוח החיים בעבודת החסידות: החוט המקשר [את ה]חסידים בינם לבין עצמם, והחוט המקשר [את ה]רבי עם חסידים וחסידים עם הרבי. זהו גם בדרך "אור ישר" וגם בדרך "אור חוזר"; אין לזה כל מחיצה, זהו מעל להגבלת מקום וזמן.

(היום יום" כו שבט)

"להתבונן בענין אהבתם והתקשרותם"

אצל כ"ק אבותינו רבותינו הקדושים, הרי שמלבד הענין של התעוררות רחמים על המקושרים - היתה עבודה של הזכרת המקושרים בינו לבין עצמו, ולהתבונן בענין אהבתם והתקשרותם, כמים הפנים, שזה מעורר את כוחותיו הפנימיים של זה שמתבוננים אודותיו.

כפי שרואים במוחש שכאשר מביטים בחזקה על אדם, נאלץ הוא להחזיר מבט, כי הבטת פנימית מעוררת עצם הנפש - וכך גם בכח המחשבה.

(היום יום" יד שבט)

"כוסף ומשתוקק אל רבו"

והמשל בזה, תלמיד הקשור לרבו בהתקשרות עצמי עד כי כל מהותו ועצמותו של התלמיד אינו אלא זה מה שהוא מקושר ברבו, וכל חיותו הוא בהיותו סמוך לרבו, היינו לבד זאת אשר הגה של רבו בתורה וחכמה ומדות מתעצם אצלו בקליטה וצמיחה טובה, כדוגמת קליטתו של הגרעין הנורע בעדיות שעושה פרי טוב. הנה עוד זאת גם שיחה שנראית לחולין ותנועה קלה של הרב בארחות חיי היומי, הנה אצל התלמיד המקושר הוא תורה שלמה, ומקור מעיין החיים בכל הנהגותיו.

נקל להבין אשר תלמיד מקושר כזה הנה בהפרדו מרבו, הוא כפורש מן החיים ממש, ואין שום דבר וסיבה בעולם אשר יפרידנו מרבו, כי הכל כלא ואין ממש לגבי התקשרות זו.

ונצייר כאשר רבו, גזר על תלמידו זה, להפרד ממנו ולהיות באחד המקומות אשר פקד עליו להיות נמצא שם, וסידר לו אופן עבודתו במקום ההוא, במה שיתעסק בלימודו, ואיך שתהי' הנהגתו בכל פרטי עניניו.

והתלמיד כי כבד לו הדבר להפרד מרבו, בכל זה מקיים הוא הגזירה והצווי באותה הדיק והזהירות שהנהו רגיל בהתקשרות לרבו. אמנם בהיות כל עצמותו ומהותו הוא מסור ונתון להרב הנה גם בהיותו במקום שהוא, הנה גם שם, כוסף ומשתוקק אל רבו, ואדרבה אז דוקא מתגדל תשוקתו ביותר, עד אשר בא לכלל כלות הנפש, כי בזכרו ימים מקדם בעמדו לפני רבו, ואז דוקא נזכר הוא כל אשר שמע, את אשר הקשיב, את אשר ראה, וכה הוא נמשך בזה (ווערט ער אריינגיצויגין אין דעם) דברגע ההוא כולו רועד, גוע בנעימה, ועוד מעט וכאלו איננו כי כלתה נפשו לשוב אל אותו המצב אשר הי' בתחלה במסיבת רבו.

(אג"ק כ"ק אדמו"ר מהור"צ - ח"ב עמ' תכ"ג)

"אם הוא מקושר באהבה אמיתית לאביו במסירות נפש ממש"

ויובן זה עד"מ הידוע באב שיש לו בן קטן יקר וחביב לו ביותר ורוצה לנסותו בב' דברים, בחכמתו ודעתו ובטוב לבבו הנאמן, אם הוא מקושר באהבה אמיתית לאביו במס"נ ממש. וכמה מנסהו - אם האב תמיד עמו בקירוב ובכל דברי חפץ נותן לו אין זה חידוש בהמצא לב הבן נאמן בכל לאביו, אך הנה האב מסתתר ומתרחק מבנו במקום מוצנע ונעלם ביותר כדי שיצר לבנו ויחפשנו היטב ואז יראה האב תכלית נקודת לבבו אליו.

והנה מיד שנעלם האב מן הבן יצר לבן זה מאד, וירוץ בכל כוחו לחפש אותו, ובזה נראה תוך לב הבן בחפשו היטב אחר האב, והנה אחר שיחפש הבן בכל דרכים ומסילות שיוודע הבן שהם דרכים ומסילות שהולך בהן אביו בכל יום ולא ימצאנו, ודאי יצר לו ויבכה

תמיד על אשר ניטל ממנו אביו מאור עיניו וחיי ראשו ותמיד במסתרים תבכה נפשו בלתי נתנחם, עד שאומר נואש בנפשו שלא יראה עוד פני אביו לעולם.

ובהמשך הזמן שכבר נתייאש בדבר זה תתקרר המרירות בלבו, וישכח מלבו מעט מעט, עד שיתרשל לחפש את אביו לגמרי ופוסק מלבכות עוד, שנמצא נפסק חבל התקשרות הבן לאביו לגמרי.

וכל זה בא מב' דברים: הא' - מיעוט דעת התינוק שדעתו קצרה ולא יבין ויכיר איך שאביו מנסה בזה, ואין ההסתר שהסתיר עצמו אמיתית מצד העצם, והרחקה זו שנתרחק אינה אמת שעתידה לבא לקירוב כי לא נתרחק האב באמת מצד שנאה רק שחפץ לנסותו לדעת את אשר בלבבו כו'.

והב' - שביאוש זה שהבן מתייאש בנפשו הנה נראה בזה מיעוט אהבת והתקשרות הבן, שאינה נאמנה כ"כ לאביו, שאם היתה התקשרות חזקה לא היה נופל ביאוש כלל, כי לב הבן הנאמן יתחזק בכל כחו לחפש אחר אביו, וגם בהיותו מוסתר ונעלם מעיניו לא יפול ביאוש כלל, כי יודע בלבו היטב שאמונתו והתקשרותו חזק וכך כמים הפנים אל הפנים כו', ודאי לב אביו אליו ולא הסתיר א"ע רק לנסותו לבד.

וזהו בן חכם ונאמן בכל לבו, שמשכיל ע"ד ההסתר שאינו אמיתי וגם יחפשנו תמיד בכל דרכי האב, וגם אם לא ימצאנו לא יבכה כלל לומר נואש בנפשו, אדרבה - תמיד יבקשנו בכל לבו ויחפשנו בכל דרכי נתיבות האב לילך בעקבות אביו במסילות שדרך בהן רגלי האב, ובכל מקומות שהיה רגיל להמצא שמה, וגם אם אינו מוצא לאביו בדרכים שלו ישמח בנפשו, ומובטח שבדרכי האב הולך שם ודאי ימצאנו.

והנה כאשר האב רואה עצם השתדלות הבן לחפש אותו בדרכיו לראותו גם מאחוריו ואינו מתייאש כלל, הרי רואה גודל התקשרותו הנאמנה לרוץ אחריו גם בחושך ואפלה וגם שאינו רואה לאביו בדרכים הללו - ילך וירויץ בכל כחו עוז גם שלא יראה פניו כו', אזי מתעורר בלב האב אהבה רבה בכפלי כפלים מכמו שהיה לו בתחלה לבנו, כי לא יוכל האב להתאפק ומתגלה אליו ממקום המוצנע שהסתיר את עצמו, ומראה לו הארת פנים מפנימית הלב, ותוך תוכו באה"ר שלא יכילנו הכלי, עד שישקנו מנשיקות פיהו לבנו בנשיקין כפולים כמו האב שמשתעשע בבנו יקירו שנושקו כפלים, כי לא יספיק בלבו נשיקה אחת עד שישקנו עוד הפעם מרוב אהבתו אליו בחיבה יתירה".

(מתוך ההקדמה לשער האמונה לכ"ק אדמו"ר האמצעי)

שאלה יומית:

מה היתה ההנהגה אצל רבותינו נשיאנו בנוגע לענין האהבה, וכיצד החסיד יכול אף הוא לעורר זאת?

כללות המציאות למלך

יום שני ח' שבט

ההתקשרות למלך אינה רק בפרטים מסויימים בהם ההנהגה תואמת לרצון המלך, אלא עצם קיום העם ומציאותם תלויה במלך ונתונה תחתיו. לכן ההתקשרות למלך מתבטאת בכל הפרטים ופרטי-פרטים שבכל משך המעט לעת, עד כדי כך שנרגש אצל העם "שכל המציאות שלהם אינה אלא מציאות המלך"

כל מציאותו של כל-אחד תלויה במלך

כבר הוסבר פעם בהרחבה, שאנשי המדינה קשורים למלך, לא רק לגבי פרטים בענין המלוכה - כפי שהקשר שבין תלמיד לרב מתבטא בעיקר בענינים של תורה - אלא שכל קיומם נתון תחת המלך.

זוהי הסיבה להלכה, שכאשר מישחו אינו מציית לציווי של מלך ישראל - כל ציווי שהוא, אף כאשר אינו קשור כלל לענין המלוכה, כגון ציווי "שילך למקום פלוני" או "שלא יצא מביתו" - הוא חייב מיתה. כי כל מציאותו של כל אחד מאנשי המדינה תלויה במלך, ולכן לא ייתכן לומר על פרט כלשהו, שפרט זה אינו קשור למלך. ולפיכך קובעת ההלכה, ש"כל המורד במלך ישראל" חייב מיתה, כי המלוכה קשורה לעצם קיומו.

(לקו"ש ח"ח שיחה לחג השבועות סעי' ו-ז)

כל מציאותו וכל הענינים קודש לנשיא הדור

ובפרט בהביטול וההתקשרות אל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, "הנשיא הוא הכל", שבכאו"א - מציאותו וכל עניניו, בכל מכל כל, נעשים קודש לנשיא הדור, עי"ז שמלאים וחדורים בקיום שליחותו של נשיא הדור - משה רבינו שבדור, גואל ראשון הוא גואל אחרון - שענינו העיקרי "להביא לימות המשיח" בפועל ממש.

(ש"פ וארא ה'תשנ"ב)

התקשרות עצמית למלך

ויש לומר הביאור בזה, שהרצון של העם להקביל את פני המלך הוא מצד עצם מציאותם, דכיון שהמלך הוא הלב של כל העם, לכן התקשרותם להמלך הוא בעצם מציאותם. אלא שמ"מ, כאשר המלך והעם הם בריחוק מקום, אפשר שההתקשרות שלהם להמלך, (ובמילא גם) הרצון שלהם להקביל את פניו יהי' בהעלם, וע"י שהמלך הוא בשדה, באותו המקום שהם נמצאים, הרצון הוא בגילוי.

(סה"מ מלוקט ח"ד ע' שסו)

קשר בעצם מציאותם

לאמיתו של דבר, גם חלישות בענין ההתקשרות הוי הפסק, וע"ד המשל שהביא רבינו הזקן באגה"ת "מחבל עב שזור מתרי"ג חבלים דקים .. וכשעובר ח"ו על אחת מהנה - גם עבירה שאין בה כרת - נפסק חבל הדק", כלומר: "הפסק" - בחבל הדק, ו"חלישות" - בכללות החבל. ויש להוסיף, שההפסק הוא גם כאשר עוברים על תקנה של הרבי פעם אחת בלבד - ע"ד מ"ש בתניא (בהנוגע לצד הקדושה) ש"יחוד זה למעלה הוא נצחי לעולם ועד"!

(ש"פ וארא תשי"ב, שיחות קודש ע' קכז)

"הביטול והקבלת עול . . חודרת בכל מציאותם"

רואים במוחש ב"מלכותא דארעא", שגם לאחרי שהעם מכתירים את המלך ומקבלים עליהם מלכותו, נשארים העם מציאות לעצמם והמלך מציאות לעצמו.

המלך יכול להיות "מושל בכיפה", מלך על כו"כ מלכים, שכל אחד מהם מולך על אנשים רבים, אבל, מובן וגם פשוט, שהמלך אינו מתערב בכל עניניהם הפרטיים של כאו"א מבני המדינות שתחת מלכותו.

יש ריבוי ענינים שנעשים במדינה (ועאכו"כ בחייהם הפרטיים של בני המדינה) שלא מביאים לכתחילה לידיעתו של המלך. ולא עוד, אלא, שגם הנהגתם של בני המדינה אינה באופן שכל מגמתם וחפצם וכל מעיינם אינו אלא למלא רצון המלך.

ומזה מובן, שהכתרת המלך ("תמליכוני עליכם") בשלימותה היא - כאשר הביטול והקבלת עול שבהכתרת המלך חודרת בכל מציאותם של בני המדינה, בכל פרטי עניניהם כו', שנרגש אצלם שכל המציאות שלהם אינה אלא מציאות המלך.

. . לכאורה אינו מובן: היתכן שחתימת פסוקי מלכיות [=שואמרים בראש השנה] היא בפסוק "שאין בו זכר מלכות", היינו, שאף ש"מלכות הוא ענינו", מ"מ, לא נתפרש בו בגילוי לשון מלכות - הרי, "מי יאמר לו מה תעשה", ובודאי הי' יכול לכתוב בתורה עוד פסוק שיתפרש בו בגילוי לשון מלכות?

ועכצ"ל, שבפסוק "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד" שבו חותמים פסוקי מלכיות מודגש הענין ד"מלכיות" בתכלית השלימות, עוד יותר מכל שאר הפסוקים שלפנ"ו.

והביאור בזה - ע"פ האמור לעיל ששלימות הביטול והקב"ע בהכרת המלך, היא, כאשר נרגש שכל מציאותם אינה אלא מציאות המלך:

בפסוקים שבהם נתפרש הלשון מלכות, כבג' פסוקי התורה (שנזכרו בגמרא), "ה' אלקיו עמו ותרועת מלך בו, ויהי גו' בישורון מלך, ה' ימלוך לעולם ועד" - ניכרת ונרגשת גם מציאות העם, אלא, שהמלך נמצא עמהם והם בטלים לו כו'; אבל בפסוק "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד" - הביטול והקב"ע הוא בתכלית השלימות עד כדי כך שנרגש אצלם שכל מציאותם היא מציאות המלך - "הוי' אחד".

ולכן מסיימים פסוקי מלכיות בפסוק "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד" - כדי להדגיש שהסיום, גמר ושלימות, והסך-הכל הפסוקי מלכיות, הוא: "הוי' אחד", ביטול וקבלת עול בתכלית השלימות עד שכל מציאותו אינה אלא מציאות המלך, שזהו ע"ד אין עוד מציאות (רק מציאות הוי' אחד).

(משיחת ש"פ ראה תשמ"ח)

שאלה יומית:

מדוע הפסוק שחותם את פסוקי מלכויות ("שמע ישראל") אינו עוסק בדין וגדר המלכות באופן גלוי?

מציאות העם תלויה במלך

יום שלישי ט' שבט

לצורך סלילת צוהר הביאור, כיצד ניתן אכן לקבל את מלכות המלך בצורה פנימית ומהותית - ובכך לוותר על המציאות העצמית, ראוי להקדים מהו היחס הקיים בין העם למלך, ובכך להבהיר את הקשר העצמי הקיים ביניהם.

תחילה יבואר, עד כמה מציאות העם וקימו תלויה במלך הפועל זאת - **"שקימו של ה"עם" בתור "עם" הראוי לשמו - תלוי בהמלך שמנהיגם בכל ענייניהם"**

ממשיך חיות לבני ישראל

אודות נשיא ומלך - פוסק הרמב"ם שהוא "לב כל קהל ישראל" והרי ענינו של הלב הוא - שבו משכן "הדם הוא הנפש" המחיי את כל הגוף.

ובפרטיות יותר:

"מלך" - ר"ת מוח לב כבד, "תלת שליטין אינון - מוח לבא וכבדא".

והחילוק שביניהם:

המוח - הוא הראש דחיות הגוף, כי, "עיקר משכנה והשראתה (של הנשמה) היא במוחו (של אדם) ומהמוח מתפשטת לכל האברים, וכל אבר מקבל ממנה חיות וכח הראוי לו לפי מזגו ותכונתו", ולכן, המוח מושל ושולט על אברי הגוף להנהיגם כרצונו.

הכבד - כולו דם (קרוש).

ואילו הלב - הוא חיות הגוף עצמו, להיותו מקום משכן "הדם הוא הנפש", ועל ידו נעשה "התפשטות והילוך החיות... המלוכשת בדם הנפש היוצא מהלב אל כל האברים, וסובב הולך הרוח חיים והדם תוך כל האברים והגידים המובלעים בהם וחוזר אל הלב כו" (כפי שמבאר רבינו הזקן באגה"ק).

ונמצא, שעיקר ענין החיות דכל אברי הגוף קשור עם הלב, כי, הדם ("הוא הנפש") שבלב (לא רק גילוי והמשכה ממנו) מתפשט בכל אברי הגוף ממש.

זאת ועוד:

חיות - קשורה עם תנועה. וענין התנועה הוא בלב דוקא, שנמצא תמיד בתנועה של רצוא ושוב, "דפיקו דלבא", והדם שבו - בתנועה תמידית, סיבוב והילוך בכל אברי הגוף (כמבואר באגה"ק), משא"כ הכבד והמוח שאינם בתנועה.

ועד"ז בנשיא ומלך, "לב כל קהל ישראל" - "אשר יוציאם ואשר יביאם", שעל ידו נעשה (גם) המשכת חיות לבני".

(ב' ניסן תשמ"ח ס"ב)

קיומו של העם תלוי במלך

בענין המלכות מודגש הקירוב שבין המלך להעם - שהעם מקבלים אותו למלך והוא נעשה מלך עליהם, ועד כדי כך, שה"מלך" וה"עם" אינם שני דברים נפרדים שנעשה קשר ושייכות ביניהם, כי אם, שמציאותם תלוי זה בזה:

בנוגע לה"מלך" - "אין מלך בלא עם", היינו, שמציאות ה"מלך" תלוי במציאות ה"עם" שהוא מלך עליהם.

ובנוגע לה"עם" - שקיומו של ה"עם" בתור "עם" הראוי לשמו תלוי בהמלך שמנהיגם בכל עניניהם, ובלשון הכתוב "אשר יצא לפניהם ואשר יבוא לפניהם ואשר יוציאם ואשר יביאם", ועד כדי כך, שקיום מציאותו של כאו"א מאנשי העם תלוי בביטולו להמלך, שלכן, "מאן דמחוי במחוג קמי מלכא", ענשו שלילת קיום זה דמחוי, היפך מציאותו.

ובפרטיות יותר:

במציאות ה"עם" - ב' קצוות: מחד - ריבוי אנשים, שמחולקים זה מזה בדיעותיהם, כשרונותיהם, עסקיהם וכו', ולאידך - לא סתם קיבוץ של ריבוי יחידים, כי אם, שמצטרפים יחדיו להיות "עם אחד" תחת הנהגת המלך, היינו, שהמלך מנהיג את העם, הן בנוגע לכאו"א מאנשי המדינה בעניניו הפרטיים, והן בנוגע להנהגת המדינה כולה, ע"י הצירוף של אנשי המדינה לעם אחד, באופן שכל אחד ממלא תפקידו בהתאם לכחות שלו וכשרונותיו, בתור שר, בתור עבד, במילוי תפקיד שבין שני אלה או כיו"ב, אשר, בצירוף כולם יחד נעשית הנהגת המדינה כולה בשלימות הראוי'.

כלומר, הקירוב שבענין המלוכה הוא לא רק קירוב כללי לכללות העם שמקבלים מלכותו, אלא גם קירוב פרטי לכאו"א מאנשי המדינה, ועד להנהגה בנוגע לעניניו הפרטיים, שעניניו הפרטיים דכאו"א מאנשי המדינה חדורים ונעשים חלק מהכוונה הכללית של המלך בהנהגת המדינה כולה.

בסגנון אחר קצת: הקבלת עול והביטול אל המלך אינה באופן דשלילת המציאות של בני המדינה, תנועה של ריחוק, אלא אדרבה, שהמציאות של בני המדינה נעשית בתוקף גדול יותר, תוקף של "עם", ע"י הקירוב של המלך לכל בני המדינה להנהיגם בכל עניניהם, ועד שנעשים חלק דהמלוכה כולה.

(ש"פ האזינו, שבת שובה, ח' תשרי תש"נ סעיפים ג-ד)

"נשיא הדור הוא ככל הדור"

בלשון המדרש "שראש הדור הוא כל הדור" אפשר לפרש הכוונה, דמכיון שהוא הראש המנהיג את כל הדור, ועל ידי הנהגה אחת ואחידה של הראש – נעשים כל אנשי הדור למציאות אחת, מציאות הראש, לכן "ראש הדור הוא כל הדור".

ולפ"ז נמצא, דמה ש"ראש הדור הוא כל הדור" ה"ז (רק) בענינים הצבוריים שלו, והיינו בענינים שעושה עבור כל ישראל וכיו"ב, שעי"ז מתאחדים כל ישראל כמציאות אחת.

אבל בלשונו של רש"י "שנשיא הדור הוא ככל הדור כי הנשיא הוא הכל", י"ל שבזה מודגש ש"נשיא" הדור, גם כמו שהוא מרומם ומנושא (בפני עצמו), הרי הוא ככל הדור.

והחידוש שבדבר הוא בשני הקצוות:

מחד גיסא, מכיון שעניניו ה"ה חלק ממציאותו בתור נשיא, הרי מובן, שפעולותיו ומעשיו, שלכאורה ה' מקום לומר שהם "בשוה", עכ"פ "בערך" למעשי שאר בני, גם בהם הוא שונה ומנושא, לגבי כל העם.

ולאידך, מכיון ש"נשיא הדור הוא ככל הדור", הרי גם עניניו הכי נעלים של הנשיא, שלכאורה הם בבחי' "משכמו ומעלה גבוה מכל העם" ואינם בערך לאנשי הדור, הרי מכיון שגם הם חלק ממציאות הנשיא (הנשיא הוא הכל) – הרי הם פועלים ונמשכים באנשי הדור".

(לקו"ש חל"ג ג' 134)

שאלה יומית:

מהי מעלת הלב על פני פעולת המוח והכבד, וכיצד זה מבאר את נקודת תלות העם בחיי המלך?

גילוי היחידה בכוח המלך

יום רביעי יו"ד שבט

כאמור לעיל, עבודת קבלת המלכות המהותית מתבטאת בהתקשרות פנימית למלך, עד כדי גילוי דרגת היחידה שבנפש – בה לא קיימת המציאות העצמית כלל.

אופן גילוי היחידה נעשה בכוח ובאמצעות נשיא הדור – מלך הדור, המגלה בחינה זו מההעלם אל הגילוי – **"להיות קשורים תמיד למעלה מבלי להתפעל משינוי הזמן או המעמד ומצב"**, ולדאוג לכך – **"שבח' היחידה תוכל לבוא בגילוי ולפעול פעולתה"**

"היחידה תוכל לבוא בגילוי ולפעול פעולתה"

משה רבינו, רעיא מהימנא, רועה ומפרנס את האמונה דבנ"י שלא תהי' בדרך מקיף בלבד, שמצד זה יכול להיות "גנבא אפום מחתרתא רחמנא קרייא", כי אם באופן פנימי, שמצד זה לא יוכל האדם לעבור עבירה שהיא היפך רצון העליון.

ועד"ז בנוגע לאתפשטותא דמשה שבכל דרא ודרא, שזהו ענינם של הרביים נשיאי הדורות, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר בעל ההילולא, שעבודתו היתה עם כאו"א מישראל, אפילו עם אלה שהם במעמד ומצב של נפרדים, עמו מלשון עוממות, שנתרחקו ונעשו מושקעים בתאוות בתענוג ורתיחה, ואפילו אלה שנכרת חבל נשמתם ע"י עבירות של כריתות ומיתות ב"ד – הרי זהו ענינו של רבי (דאָס איז דאָך דער ענין פון אַ רבי'ן), שלהיותו ממוצע המחבר, כמ"ש אנכי עומד בין הוי' וביניכם.

ועוד למעלה מזה, הרי הוא פועל גם אצלם, שבח' היחידה תוכל לבוא בגילוי ולפעול פעולתה, החל ממצב של נסיון, להסביר לו שבענין זה מוכרח הוא לעמוד בנסיון, ואח"כ במשך הזמן לפעול אצלו החיבור דחבל נשמתו גם בנוגע להנימים הפרטיים.

ועאכו"כ שפועל על אלה שהם בבחי' "עמו" כפי שהוא באופן של עילוי, שלא יבואו לידי מצב שהרוח שטות תוכל לכסות על האמת כו'.

"ממשיך כח לכל יהודי לגלות את היחידה שבנפשו"

ע"פ המבואר לעיל יש להוסיף בעומק יותר:

ידוע שנשיא הדור הוא בחי' יחידה הכללית של דורו, וי"ל שע"ז הוא ממשיך כח לכל יהודי לגלות את היחידה שבנפשו עד בגופו הגשמי ובחלקו בעולם.

ובכדי להוסיף בהמשכה וגילוי - מזכירים בגלוי ובדיבור את שמות הנשיאים, ובעיקר שמותם כנשיאים (כנ"ל), שמדגיש עוד יותר את ענין יחידה הכללית שלהם [נוסף על שמם הפרטי, שקשור עם הנפש של הנקרא בשם זה], וביחד עם הניגון שלהם, קולמוס הלב, המגלה הפנימיות וכו' - שע"ז מתוסף בגילוי היחידה דכל הנשיאים, ובנתינת כח לגלות את היחידה שבנפש - ועאכו"כ חי', נשמה, רוח ונפש (החמשה שמות שנקראו לה) - עד כגוף הגשמי, בענינים הגשמיים דבנ"י.

(ש"פ האזינו תנש"א)

התעוררות עצם הנשמה באה ע"י "אתפשטותא דמשה"

"ויקהל משה את כל עדת בני"י" . . . שהקהלה זו הי' בשביל לעורר את בחי' עצם הנשמה שישנה בכ"א מבנ"י בשוה, ולכן הקהיל משה את כל עדת בני"י גם נשים וטף, בכדי לעורר את עצם הנשמה שבכ"א מישראל, כי ע"ז הי' אפשר אח"כ לצוותם על בנין המשכן . . . ועד"ז הוא בכל דור ודור, שהתעוררות עצם הנשמה באה ע"י בחי' "משה", "דאתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא, נשיאי ישראל שהם בחי' הראש ומוחין של בני"י שבדור, ובכח זה יכול כאו"א בעבודתו דכוחות פנימיים שלו בק"ש (ותפלה) ואח"כ ע"י העבודה דלימוד התורה וקיום המצוות, ו"בכל דרכיך דעהו" שבמשך כל היום כולו, לעשות לו ית' דירה בתחתונים.

(לקוטי שיחות ח"א ע' 151)

מסייע לא להתפעל מהעלמות והסתרים

והנה כמו"כ הוא בכל דור ודור דאתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא, עד דורנו זה, הנה "נתתיך אלקים לפרעה", דלנשיא הדור הוא המשה שבדור, נותנים לו את הכח לשבור כל הקליפות ולהוציא את ישראל מהגלות ובפרט ביום ההילולא שלו, שביום ההילולא הוא זמן העליות שעולה אז בעילוי אחר עילוי, הנה מלבד העליות שיש לו נותנים לו כח מלמעלה לשבור ולדרות את הקליפות במכות וייסורים, ולהוציא את ישראל מהגלות, וכח זה הוא ממשיך לכל השייכים אליו ולכל המקושרים אליו שלא להתפעל מכל ההסתרים ולשברם ולדרותם במכות וייסורים ולצאת מהגלות לגאולה שלימה ואמיתית.

(ספר המאמרים תשט"ו ע' 223)

נשיאי ישראל מעבירים את תכונות הנשיאות והמלכות

אמנם, עלול האדם לשאול: בשלמא כשמדובר על (פנימיות) נשמתו, שהיא למעלה מ(התלבשות) בגוף, מובן, שאין בכח שום דבר מגשמיות העולם לבלבל אותו בהתקשרותו אל הקב"ה(ע"י עשיית רצונו וקיום מצותיו - מצות מלכו של עולם).

אולם, בהיות נשמתו מלובשת בגוף ועוסקת בענייני העולם, המגבילים ומבלבלים אותו - איך אפשר לתבוע ממנו לרומם עצמו למעלה מהתלבשות זו, ושיהיה הדבר באמת? והמענה לזה: בכל דור ודור ישנם נשיאי ישראל אשר להם תכונות של מלכות ונשיאות, והם הנותנים לכל אחד מישראל את הכח לעורר בעצמו בגלוי (עכ"פ מעין) התכונה של "ממלכת כהנים".

(לקו"ש ח"ח ע' 37)

להיות קשורים תמיד למעלה

ענין זה שייך גם בנוגע להתקשרות אל הרבי - "צדיק יסוד עולם":

רבי - ענינו ממוצע המחבר כמ"ש במשה רבינו "אנכי עומד בין ה' וביניכם".

ובמינו אלה, כשנמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות האחרון, מודגש ביותר הצורך וההכרח בהתקשרות מיוחדת ("א ספעשל התקשרות") אל הרבי, "צדיק יסוד עולם", שזוהי הניתנת-כח להיות קשורים תמיד למעלה, מבלי להתפעל משינוי הזמן או המעמד ומצב, שבת או יום חול, יום או לילה, חשכת הגלות וכו'.

מסופר אודות הרה"צ ר' מאיר מפרעמישלאן, שבית הטבילה בעירו הי' מאחורי הר גבוה, וכשהאדמה היתה נעשית בוצית וחלקה, היו אנשי העיר צריכים לילך מסביב להר, כדי שלא יחליקו, ואילו הרה"צ ר' מאיר הי' הולך גם אז דרך ההר.

פעם אחת התארחו בעיר כמה אברכים שלא החזיקו ("זיי האבן ניט געהאלטן") מענייני מופתים, ובראותם שר' מאיר הולך דרך ההר, ניסו גם הם לילך דרך ההר, ומיד החליקו וניזוקו. שאלו אצל ר' מאיר כיצד הולך הוא דרך ההר גם בשעה שאף א' אינו יכול לילך דרך ההר מבלי ליפול? והשיב: "אז מ'איז צוגעבונדן אויבן פאלט מען ניט אונטן" (כאשר קשורים למעלה לא נופלים למטה).

(וסיים כ"ק אדמו"ר שליט"א): מי שקשור למעלה, אין אצלו נפק"מ בין הליכה על גבי ההר או למטה מההר וכיו"ב, כיון שבכל מעמד ומצב אינו נופל למטה.

מי שמקושר למעלה ע"י "צדיק יסוד עולם", ה"ה מקושר למעלה (לא רק בעת התפילה ולימוד התורה, ולא רק בחב"ד שבנפשו, אלא) גם עם העקב שברגל".

(כ"ד אייר ה'תשי"א)

מגלה אצל ישראל את נקודת היהדות

והנה הכח לעבודה נעלית כזו, להגבי' ולהעלות את הנפש שתרגיש את שרשה בה' אחד - הוא ע"י דביקות בתל-מידי חכמים, וכמו שביאר רבינו הזקן מה שאמרו רז"ל "על פסוק ולדבקה בו שכל הדבק בת"ח מעלה עליו הכתוב כאילו נדבק בשכינה ממש", כי "על ידי דביקה בתלמידי חכמים" (שהם "הצדיקים והחכמים ראשי בני ישראל שבדורם") מתדבקות נפשות ההמון "במהותן הראשון ושרשם" למעלה (כמבואר בארוכה בתניא).

.. ויש לומר, שעד"ז הוא ההפרש ברוחניות שבין ראשי אלפי ישראל שבכל דור ודור ונשיא הדור:

החיות הרוחנית הנשפעת לכל אנשי הדור על ידי תלמי-די חכמים בכלל, ראשי אלפי ישראל שבכל דור ודור (שהם כמו "ראש ומוח לגבי נשמות ההמון"), היא בבחי' "מזון רוחני" לכל אחד ואחד לפי ערכו; אבל עיקר חידושו של משה רבינו ("נשיא הדור") הוא, שממנו נמשך עצם החיות (הרוחני) לכל אנשי הדור, כמו הדם ה-נשפע מהלב לכל האברים, כי הוא מגלה אצל ישראל את נקודת היהדות שלהם, שהיא בשווה ממש אצל כל ישראל".

(לקו"ש חל"א ע' 75)

שאלה יומית:

מהו הסיפור עם ר' מאיר מפרעמישלאן, וכיצד הוא מהווה חיזוק לנקודת גילוי היחידה באמצעות נשיא הדור?

לקשר יהודים למלך

יום חמישי י"א שבט

בנוסף להתקשרות האישית המוכרחת אצל כל אחד ואחד, על האדם לפעול אצל מקורביו, מכריו וידידיו, שאף הם יתקשרו ל"אילנא דחיי" - נשיא ומלך הדור, ולפעול אצל כל אחד "שיהי' בו ההשתחואה והביטול להנשיא"

לפעול במקורבים ביטול לנשיא

על האדם לצאת (ממקום מושבו) לתוך השדה ולהתעסק שם בהעבודה ד"מאלמים אלומים" - לקבץ הניצוצות המפוזרים בעולם.

וזהו העבודה בהתעסקות עם הזולת: לצאת מד' אמותיו אל אלו הנמצאים (עדיין) ב"חוצה" להחזירים בתשובה לקרבם לעבודת ה' ולתורתו ואל המאור שבה זוהי פנימיות התורה - אילנא דחיי.

[וזאת הנהיגו רבותינו נשיאינו לשלוח שלוחים למקומות שונים (גם רחוקים) בעולם, לקבץ הניצוצות המפוזרים שם, ולהפיץ ולגלות שם את מעיינות החסידות].

ומפרש רש"י "מאלמים אלומים - כתרגומו מאסרין אסרין". ומלמדנו, דהעבודה בבירור והעלאת הניצוצות צריכה להיות באופן של "מאסרין אסרין" להעלותן שיהיו מקושרים למקורן (לא רק באופן של כריכה, כ"א) בקשר של קיימא - היינו שפעולתו על הזולת תהי' שיהי' מקושר, שיתקשר לעבודת ה' בחוזה באופן שה"רוח שטות" וכל הרוחות המנשבות בעולם לא ינתקו אותו (ח"ו) מדרך התורה.

והעצה היעוצה לזה, מפרש רש"י בהמשך דבריו "מאסרין אסרין" עמריין: שבכדי לפעול שה"אלומים" ש"מאלמים" יהיו באופן של קיימא, דרוש שיהי' הקשר של שבלים ("עמריין") דוקא, שביכולתם (ע"י זריעה) להצמיח פירות ופירי פירות. היינו שישתדל עם זולתו באופן שיהי' טופח ע"מ להטפיה - שהוא עצמו יפעול על סביבתו לקרבם לעבודת ה', ואז יהי' בטוב שעבודתו תהי' לה קיום.

ולאחרי כ"ז מסיים בהפסוק "והנה תסובינה אלומותיכם ותשתחוין לאלומתי" - שלימות העבודה בפעולתו על הזולת הוא כאשר יפעול להביאו לאלומתו של יוסף הצדיק הוא השליט בכל ארץ מצרים - נשיא הדור, לפעול שיהי' בו ההשתחואה והביטול להנשיא.

(לקו"ש חלק י' עמ' 191)

בנוסף לאמור לעיל אודות חובת ההתקשרות הכללית, מבאר כ"ק אד"ש מה"מ, שכעת בזמננו - העבודה היחידה שנותרה היא לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש, ולפעול שאכן כל היהודים **יכירו בו ויתקשרו אליו**, ובכך יקבלו את מלכותו (קבלת פני משיח)

להכין את כל בני ישראל לקבלת פני משיח צדקנו!

מזה מובן, שמאחר שהשלוחים עומדים כבר מזמן לאחר מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, ומזמן לאחר אמצע עבודת השליחות, עד שכבר סיימו את השליחות (כהודעת נשיא דורנו הנ"ל), ואעפ"כ עדיין לא באה בפועל ממש הגאולה האמיתית והשלימה - צריך לומר, שעדיין נשאר משהו לעשות כדי להביא את הגאולה בפועל.

והוא: ע"פ הידוע ש"בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל", א' הראוי מצדקתו להיות גואל וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו", וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, המשיח היחיד שבדורנו, שכבר סיימו את כל הענינים - הרי מובן, שמתחיל להתקיים ה"שלח נא ביד תשלח", השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר. ומזה מובן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות, הוא: לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש, בכדי שיוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל ישראל מהגלות!

. . לכל לראש - צריך לצאת בהכרזה ובהודעה לכל השלוחים, שעבודת השליחות עכשיו ושל כאו"א מישראל מתבטאת בזה - שיקבלו את פני משיח צדקנו.

. . והכוונה בפשטות היא - שמכינוס השלוחים צריכים לבוא ולהביא החלטות טובות כיצד כל שליח צריך להתכונן בעצמו ולהכין את כל בני"מ במקומו ובעירו וכו' לקבלת פני משיח צדקנו, ע"י שהוא מסביר את ענינו של משיח, כמבואר בתושב"כ ובתושבע"פ, באופן המתקבל אצל כל אחד ואחד לפי שכלו והבנתו, כולל במיוחד - ע"י לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן של חכמה בינה ודעת.

(שיחת ש"פ ח"י שרה תשנ"ב)

מעיק לי שעדיין לא יודעים מיהו הרבי שליט"א

לפנינו מכתב אותנטי ששלח החסיד המפורסם ר' אברהם פריז, לאחד מידידיו, **בשנת תשכ"ז** • במכתב, מביע ר' אברהם את צערו על כך שעדיין ישנם אנשים בעולם שאינם מכירים בגדלותו האמיתית של **'כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א'** - כלשונו • הוא מתאר במכתבו את סדר התגלותו של הרבי, אשר תהיה לדבריו 'מלמטה למעלה': קודם יכירו כי הרבי הוא ה'משה רבינו' של דורנו, וממילא תבוא אז הגאולה האמיתית והשלימה • ומסיים: כאשר מחשבתנו תהגה בו תמיד, אזי יהיה הרבי נאהב על הזולת...

לכבוד ידידי הרה"ח הרה"ג וו"ח אי"א מוהר"ר מנחם מענדל (פעלדמן) שיחי' והרבנית רחל תחי'!

שלום וברכה!

ערב החתונה, בשעה טובה ומוצלחת, נפגשתי במקוה עם תייר מברוקלין. שאלתי אותו: "האם אתה יודע על הליובאוויטשער רבי?"

הוא ענה: "כן!"

שאלתי אותו: "האם ראיתם אותו?"

והוא השיב: "כן, רבי יפה!..."

אמרתי לו: "הוא לא רק רבי יפה. אלא הוא הרבי של כל העולם". אומר לי אותו תייר: "יהודי, אפילו חצי עולם גם מספיק..."

אמרתי לו: "לא! הוא באמת ה'משה רבינו' של הדור".

ואז הוא ענה לי: "אל תדבר שטויות... הוא אוכל והוא שותה. הוא יהודי טוב".

- מאוד העיק לי שאף אחד עוד לא יודע מיהו הרבי שליט"א.

אצלי ברור, שהתגלותו תהיה, לא בדרך מלמעלה, אלא מלמטה למעלה: כולם יכירו שהוא הבן-אדם הכי גדול; וכאשר יכירו שהוא הבן-אדם הכי גדול - בדרך ממילא יהיה 'ידישקייט', ורוח הטומאה תסתלק לאט לאט. זאת אומרת, שהכל ילך באופן טבעי. לא למעלה מהטבע. יהיה חדור שטבע גופא הוא למעלה מהטבע. גם הגישה לזה תהיה בדרך הטבע.

כשאני רואה, שעדיין לא יודעים מיהו הרבי שליט"א, זאת אומרת שח"ו זה יכול עוד להמשך משך זמן רב... אתה בטח מבין עד כמה מצער אותי מה שיקרה מזה.

אתה יודע, מענדל, מי אשם בזה? האברכים שלנו! קומץ המקושרים... ואני ואתה בכללם...

- בזה שאנחנו מסתירים את הרבי לעצמנו. מפחדים לדבר עליו, עד כדי-כך, שאנחנו מסתירים אותו אפילו מעצמנו! בזה שאנחנו לא חושבים עליו...

מכיר אני אותך, שאתה צריך הכל שחור על גבי לבן, ולכן אני מעתיק לך כמה שורות מקונטרס י"ב-י"ג תמוז בהקדמה:

"ועל כל אחד ואחת מאתנו כולנו לדעת, היינו להעמיק דעתו ולתקוע מחשבתו בזה, אשר הוא הוא הנשיא והראש, ממנו ועל ידו הם כל ההשפעות בגשמיות וברוחניות, ועל-ידי ההתקשרות אליו (וכבר הורה במכתביו איך ובמה מתקשרים) קשורים ומיוחדים בשרש ושרש השרש עד למעלה מעלה".

הבט והתבונן טוב בכמה מהמילים:

"(כל אחד) ואחת": זאת-אומרת, שאפילו נשים מחוייבות לחשוב על זה.

ובאיזה אופן לחשוב על זה?

"להעמיק דעתו": אשר פירוש הדבר הוא - באופן הכי נעלה, בהעמקה בדרך עיון בפרטי פרטיות,

"ולתקוע מחשבתו": המחשבה שלו כל-כך שקועה בזה, שהיכן שהוא רק הולך, והיכן שהוא רק עומד - מחשבתו תמיד עסוקה בעניין זה. עד כדי כך הוא צריך להיות עסוק בזה!

מה הוא צריך לחשוב?

שהוא הוא הנשיא והראש: כמו שהראש כולל בו כללות החיות של כל אברי הגוף, וממנו הולך החיות בכל האברים. זאת-אומרת, שממש כך צריך לחשוב ולברר את העניין לפרטי פרטים; עד שיוחדר אצלו, שהן הבריאות, והן הפרנסה, והן בריאות בני ביתו שיחיו, והן ברוחניות - שמה שאני לומד, ואלמד, ואתפלל, והרצון לעשות מצווה, ועשיית המצווה, - הנה הכל אינו שלי, אלא של הרבי שליט"א.

וכשמתעמקים בזה על-פי דרך החסידות, בהעמקה כפי הנ"ל - עוזר הקב"ה שיכולים להבין את זה טוב מאוד.

ומה"ואחת", רואים גודל החיוב והנחיצות שיחשבו על זה - שמצוים אפילו לנשים לחשוב על דבר זה ובאופן כזה: להעמיק דעתו ולתקוע מחשבתו.

וכשמתעמקים בזה, אזי המילה בעצמה "ואחת" זועקת אלינו: 'געוואלד קינדער!' תתמסרו לזה בשימת לב, וכל אחד יחפש עצות, כל אחד ואחד לפי מה שמשער בליבו, התבוננות כזו או התבוננות כזו, רק כדי למצוא את הדרך איך שכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א "יתיישב" אצלנו בלב, עד כדי-כך שזה יהיה בדרך ממילא נאהב גם אל הזולת.

צריכים לדעת שזה נוגע בחיי נפשנו ממש. רק בשביל זה ירדה נשמותינו לעולם הזה, ומי שאינו יודע את הדרך איך לגשת לזה - מוכרח הוא ללכת ליחידות ולשאול עצה לזה.

לך, מענדל יקירי, אומר אני: כל הדיבורים שלך, כל מה שאתה מדבר אל מושפעיך וכל סביבתך, צריך שיהיה בו תוכן רק על הרבי שליט"א; ואזי, בעוד זמן קצר, אתה לא תכיר את עצמך ולא את סביבתך...

היו בריאים ילדים, בגשמיות וברוחניות,

אברהם פאריז

שאלה יומית:

מה פירש רש"י על המילים "מאלמים אלומים", וכיצד זה מלמד אודות אופן קישור היהודים למלך?

פעולת העם בחיי המלך

יום שישי י"ב שבט

לצד ההשפעות הרבות הניתנות מהמלך אל העם, הרי ללא הימצאות העם - המלך אינו מלך, שהרי **"מציאותו של המלך תלוי בהעם - אין מלך בלא עם"**; לצורך ביסוס מלכות המלך נצרכת קבלת מלכות העם הנפעלת ע"י ההכרזה "יחי המלך"

ההנהגה נוגעת לרבי

. . בכלל צריכים לידע שההנהגה של חסידים נוגעת גם אל הרבי . . ומזה מוכן גודל האחריות של החסידים המקושרים אל הרבי, כיון שההנהגה שלהם נוגעת גם אל הרבי, כך, שכאשר מתנהג באופן בלתי רצוי ח"ו, הרי זה לא רק בבחינת "חובל בעצמו" שאינו רשאי אבל פטור, אלא גם בבחינת "חובל באחרים" שהוא חייב, ועאכו"כ בנדו"ה, שה"אחרים" הוא נשמה כללית וכו' וכו', שאז האחריות היא גדולה ביותר.

(ש"פ ח"י שרה ה'תש"א התועדויות עמ' 49)

"מציאותו של המלך תלויה בעם"

ויש להוסיף בכהנ"ל - בעומק יותר. ובהקדמה, שביחס שבין העם לנשיא ומלך - ב' קצוות: מחד גיסא - תנועה של רוממות והבדלה, "משכמו ומעלה גבוה מכל העם", "עם" דייקא, "מלשון עוממות, שהם דברים נפרדים וזרים ורחוקים ממעלת המלך". וכמודגש בענין היראה והביטול - "שום תשים עליך מלך, שתהא אימתו עליך".

ולאידיך גיסא - תכלית הקירוב, כאמור, שהמלך הוא "לב כל קהל ישראל", והרי אין לך קירוב גדול יותר מקירוב הלב לאברי הגוף, כאמרו, שהדם שבלב עצמו נמצא בתמידות בכל האברים, "התפשטות והילוך החיות מהלב אל כל האברים . . כהלכתו תמידי כסדרו . . (שכל האברים מקושרים יחד ומקבלים חיותם . . מהלב".

ויתירה מזה:

הקירוב שבין המלך להעם הוא לא רק ביחס להמשכת החיות דכל העם, שמקבלים חיותם מהמלך, אלא גם לאידך גיסא - שמציאותו של המלך תלויה בהעם, "אין מלך בלא עם", כלומר, אע"פ שנקראים "עם, מלשון עוממות . . רחוקים ממעלת המלך", הרי, ביחד עם זה (ואדרבה בגלל זה) פועלים הם את המלכות - המלך.

(שיחת ב' ניסן תשמ"ח)

"פעולת העם היא בחיי המלך"

וכמודגש גם בהכתרת המלך - שהעם מכריזים "יחי המלך" (כפי שמצינו גם במלכות בית דוד), שבוזה מודגש גם שפעולת העם היא בחיי המלך, חיים של מלך.

. . אנשי הדור פועלים הוספה בענין החיים אצל נשיא הדור, כאמור לעיל ענין ההכרזה "יחי המלך".

. . צ"ל הוספה עיקרית בענין החיים (גם) ע"י פעולת העם שמכריזים "יחי המלך" . . וזהו מה שמרעישים בעקבתא דמשיחא ע"ד הצורך להכריז "עד מתי" . . שנוסף על הדגשת הצפיה, הבקשה והדרישה על הגאולה ושיבוא משיח צדקנו בפועל ממש, באופן ד"מראה באצבעו ואומר זה", הנה המלך המשיח בשר ודם (כפס"ד הרמב"ם "יעמוד מלך מבית דוד . . ויקבץ נדחי ישראל"), יש בהכרזה זו גם התוכן דענין ההכתרה - "יחי המלך", שע"י פועלים ביאת דוד מלכא משיחא.

והמעשה הוא העיקר, יש לסיים ולהשלים את "מעשינו ועבודתנו", כולל גם הבקשה והדרישה "עד מתי", וההכרזה "יחי המלך" דוד מלכא משיחא - בזריזות הכי גדולה, הקשורה עם שמחה וחיות . . שע"י פועלים אצל הקב"ה . . לגאול את בני ישראל בזריזות הכי גדולה, תיכף ומיד ממש "לא עיכבן המקום אפילו כהרף עין".

(שיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

שאלה יומית:

מה הם ב' הקצוות ביחס שבין העם למלך, וכיצד זה נקשר להכרזת "יחי המלך"?

הבאת הגאולה בכוח הביטול למלך

שבת קודש י"ג שבט

"אי אפשר להביא את משיח באופן כזה" ❁ "דרושה התקשרות וקבלת עול, וצריכים לציית ל"רבנן" ללא חשבונות כלל" ❁ "ענינו של יוצא צבא - שאין לו חשבונות כלל, עברו שום מציאות אינה קיימת, מלבד המפקד והוראותיו" ❁ אם היתה התקשרות כדבעי, כבר מזמן היתה באה הגאולה ❁ **משיחת**

שמיני תשח"י

א. בספר שבחי האריז"ל ושבחי הרב חיים ויטל ז"ל (אשר חלק גדול מהסיפורים שם מופיעים גם בכתבי האריז"ל), מסופר בתחלתו:

"פעם אחת בערב שבת סמוך להכנסת כלה יצא עם תלמידיו חוץ לעיר צפת . . כדי לקבל השבת (כפי שהסדר ע"פ קבלה - לצאת לשדה לקבל פני שבת מלכתא) . . ובתוך שהיו משוררים אמר הרב לתלמידיו: חברי רצונכם שנלך לירושלים קודם השבת ונעשה שבת בירושלים? - וירושלים היא רחוקה מצפת יותר מכ"ה פרסאות - השיבו קצת מן התלמידים: אנו מרוצים מכך, וקצת מן התלמידים השיבו ואמרו: נלך מקודם ונודיע לנשותינו - וכלשון הש"ס: "איזיל . . ואימליך בדביתהו" (ועצם הענין כבר לא הי' פלא בעיניהם על האריז"ל שיוכלו להגיע, אלא שרצו לבקש רשות "דביתהו" שלא לשבות שבת בביתם) - כיון שאמרו נלך מקודם לבתינו נתחדר הרב חרדה גדולה והכה כף אל כף ואמר: אוי לנו שלא היה בנו זכות להגאל, שאלמלא הייתם כולכם משיבים לי פה אחד שאתם רוצים לילך בשמחה גדולה תיכף היו נגאלים כל ישראל, שעתה היתה השעה עומדת להגאל, ומתוך שמאנתם בדבר חזר הגלות לאיתנו בעוונותינו הרבים".

ב. והנה, סיפור זה הרי הוא חלק מהתורה, ובמילא, הוראה בעבודתינו.

ולכאורה קשה, כיצד יתכן שענין ד"איזיל ואמליך בדביתהו" יהווה סתירה להבאת הגאולה? - הרי על פי תורה צריך להיות "אמליך בדביתהו" בנוגע למילי דעלמא, ובפרט ענין של שבת, שכל ענינם של נרות שבת הם בשביל השלום שבין איש לאשתו, וישנם כמה עניני חיוב בשבת שבין איש לאשתו, וא"כ, מדוע ענין שהוא לגמרי על פי תורה ומבוסס על השו"ע - יעכב את הגאולה?

ג. ע"פ נגלה הביאור הוא:

הגמרא אומרת "במילתא דרבנן עבדינן עובדא והדר מותבינן", כלומר, קודם כל צריכים לעשות מה שרבנן אומרים, ואחר כך אפשר לשאול.

ולכאורה, אם יתכן ענין ד"מותבינן" - איך "עבדינן עובדא"?

אך הענין הוא, צריכים לדעת ש"רבנן" הם למדנים גדולים ואפשר לסמוך עליהם. ומה שיש לו קושיא, הרי זה רק בגלל שחסרה אצלו היגיעה האמיתית בתורה, וכאשר תהי' לו היגיעה האמיתית, והוא יזכה, יוכח שהדין הוא כפי ש"רבנן" אמרו.

ובנידון-דידן: כאשר שמעו הוראה מהאריז"ל שהי' גאון גדול גם בנגלה (כדאיתא בלקוטי תורה (ובסהמ"צ) להרח"ו) - יכלו לדעת ("האט מען געמעגט וויסן") שאפשר לסמוך עליו שלא יכשילם חס ושלום בעשיית ענין שהוא היפך ההלכה.

ד. ובפנימיות הענינים:

החשבון הוא אמנם חשבון אך למלחמה אינו שייך.

אי אפשר להביא את משיח באופן כזה - שכששומעים משהו ("א ווארט"), מוציאים את ה"שולחן-ערוך" וניגשים למורה הוראה לשאול פשט ב"באר היטב" - האם זה לא סתירה למה ששמעו. לא באופן כזה יכולים להביא משיח.

דרושה התקשרות וקבלת עול, וצריכים לציית ל"רבנן" ללא חשבונות כלל. ענינו של יוצא צבא - שאין לו חשבונות כלל, עברו שום מציאות אינה קיימת, מלבד המפקד והוראותיו.

ובאם הוא מפקפק ח"ו בדברי רבו, הרי זה מורה שחסר בהתקשרות, וכשחסר בהתקשרות חסר במילא באחדות, בה"כולנו כאחד", ובמילא חסר גם בהתיבות שקודם לכן; וכנ"ל, שבענינים שנמסרו ל"רבנן" דרושה קודם כל התקשרות וקבלת עול ("עבדינן עובדא והדר מותבינן").

ה. אותו דבר מוצאים גם אצל שבט לוי:

כאשר משה רבינו אמר "מי לה' אלי", אזי "ויאספו אליו כל בני לוי" וצייתו להוראות משה - "הרגו גו" ו"האומר לאביו ולאמו גו".

ולכאורה תמוה הדבר: הרי רק עכשיו באו ממתן-תורה, זה-עתה שמעו שהקב"ה אמר בעשרת הדברות "כבד את אביך ואת אמך" - ושבט לוי הרי היו שלמים בכל התרי"ג מצוות, ולא חטאו - ואם-כן, איך אפשר לציית לפקודה כזו?

אלא הם ידעו שכל דברי משה מתאימים לציוויי התורה, ומצד מסירותם ("איבערגעגעבנקייט") למשה רבינו, מקבל התורה הראשון, לא חישובו שום חשבונות, הם ידעו רק דבר אחד: צריך לעשות מה שמשה מצוה!

ו. הוראה זו אנו למדים גם מהכתוב "ויסע משה את ישראל מים סוף גו' אל מדבר שור" (וכפרש"י עה"פ, שבנ"י רצו להשאר בביזת הים ומשה רבינו "הסיען בעל כרחם"):

ללא הבט על רצונם להשאיר בכיזת הים, עשו בני כפי שמשה ציווה, למרות שיכלו לעשות חשבונות האם מותר לעזוב ולפרוש מה"נגילה ונשמחה בו", וללכת למדבר "נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין בו מים", ובפרט שכל הדרכים בחזקת סכנה והתורה עצמה פוסקת שזו סכנה - מכל-מקום, הם לא ערבו חשבונות אלו, ביודעם שאפשר לסמוך על משה רבינו ולעשות כהוראתו.

ז. כך גם בכל דור ודור, כאשר שומעים הוראה מנשיא הדור - "אתפשטותא דמשה בכל דרא", אין מה להתבונן, להתייעץ ("מיישב זיין זיך") ולעיין בספרים - אלא צריכים לעשות מה שאומרים.

וכשם שעשו זאת כבר תלמידי התמימים - כשהרבי אמר להם לנסוע לערי השדה, הם לא התייעצו עם האבא או עם החותן והחותנת, וגם לא ערכו חשבונות שכאשר ילמדו יותר זמן בשיבה יתוסף בידיעתם - כיון שידעו שהם חיילים, ולחייל אין שום ענין חוץ ממילוי פקודת המפקד.

הקב"ה הרי לא נשאר "בעל חוב" כלל, ובגלל המסירה ונתינה שלהם לרבי הצליחו בשליחותם וגרמו נחת-רוח לרבי, זאת בנוסף להצלחה בעניניהם הפרטיים, בין בגשמיות ובין ברוחניות.

כל זה לא יותר מ"מידה כנגד מידה", והרי ברכתו של הקב"ה היא "כמה פעמים ככה", וגם זה יתגלה בקרוב כש"הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא - הרבי - בראשם, ויוליך את כולנו, ותלמידי התמימים שהתמסרו להוראותיו בראש, לקראת משיח צדקנו במהרה בימינו.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א ציוה שהתמימים שנסעו לערי השדה בשליחותו של כ"ק אדמו"ר נ"ע (אשר כמה מהם נוכחו בעת ההתוועדות) יאמרו לחיים וינגנו ניגון].

ח. למרות כהנ"ל, נשאר האריז"ל לקבל את השבת יחד עם אותם תלמידים שאמרו "איזיל ואמליך בדביתהו", וגם אחר-כך למד איתם והם נשאו תלמידיו.

הגם שלא הי' ביכולתם להביא משיח מצד העדר ההתקשרות, מכל-מקום הוא למד איתם ענינים שהם כלים להם לפי ערכם, אשר באמצעותם יוכל להעלותם בהדרגה לדרגא נעלית יותר.

ואדרבה, מצד זה גופא ראה האריז"ל את גודל הרחמנות עליהם, שבגלל זה עליו להשאיר ללמוד איתם ולהדריכם.

ואותו הדבר הוא גם ביוצא צבא, כפי שדובר קודם ש"כל היוצא למלחמת בית דוד" צריך לכתוב "גט כריתות" לכל עניני העולם, ואם אינו עושה זאת, כלומר, שמציאות כל-שהיא עדיין תופסת אצלו מקום - הרי הוא בכלל "הירא ורך הלבב" שעליו נאמר "ילך וישוב לביתו"! ומכל-מקום, אין הכוונה ש"ילך וישוב לביתו" לישון, אלא שיעשה שם על-כל-פנים את הוראות המפקד!

ו"מצוה גוררת מצוה" - עי"ז הוא יתעלה במשך הזמן ויהפוך למקושר באמת עד שיזכה להיות מהיוצאים למלחמת בית דוד ולהביא את הגאולה.

ט. בביאת המשיח הרי יבואו כל בני ישראל, גם ה"אובדים" בארץ אשור והנידחים בארץ מצרים, והיות שביאת המשיח תלוי' בהפצת המעיינות, לכן שולחים שלוחים לכל המקומות עד לאשור ומצרים, שיפיצו שם את המעיינות ויכינו גם את היהודים הללו לגאולה.

אבל מתי אפשר לשלוח שליח - כאשר הוא מקושר באמת, משא"כ כשמתחיל להתיישב בדעתו, אזי אפילו אם הוא מסכים לנסוע, אך הישוב-הדעת לבד מורה שחסר אצלו בהתקשרות, ובמילא אי אפשר לשולחו לשם.

כי כאשר חסר אצלו בהתקשרות ל"משה עבדו" ועי"ז לה', לא יודעים האם הוא ישפיע על סביבתו או ח"ו הפוך, היינו, לא רק שלא יהי' "משפיע" אלא עוד יהפוך ל"מושפע".

משא"כ כאשר השליח מקושר כדבעי, אין שום חשש מכיון שהוא קשור למעלה, וכפתגם הידוע - "כאשר קשורים למעלה לא נופלים למטה", זאת-אומרת, אפילו אם מצד עניני עבודתו עליו ללכת "למטה", מכל-מקום אין חשש כלל שיפול או יחליק מאחר והוא קשור למעלה.

ובנידון דידן: לא השליח הולך כאן אלא המשלח! וכעין "נשתרבה אמתה" שע"ז הביאו את מושיען של ישראל. אבל כשחסר בהתקשרות יש לחשוש כנ"ל.

יו"ד. ובוה יובן גם מה שהאריז"ל נשאר לקבל את השבת בצפת, דלכאורה, היות וע"י ההליכה לירושלים היתה מגיעה הגאולה - מדוע הוא נשאר בצפת, הרי הי' יכול להובילם לירושלים כשעיניהם עצומות?

והתיירוץ הוא: כאשר האריז"ל ראה את התלמידים מתחילים להתיישב בדעתם, כלומר שחסר אצלם בהתקשרות, הרי במילא ההליכה לירושלים לא היתה פועלת מה שצריכה לפעול.

והנה, מהאריז"ל עד עתה עברו ארבע מאות שנה, וכל עניני הגזירות כו' שעברו בני ישראל במשך זמן זה - הכל מצד העדר ההתקשרות להאריז"ל, כי אם היתה התקשרות כדבעי, כבר מזמן היתה באה הגאולה.

יא. ההוראה מסיפור זה:

בכדי להיות מ"חיילי בית דוד" צריכים להיות שלמים בהתקשרות, ולא רק התקשרות בדיבור - "ויפתוהו בפיהם ובלשונם יכזבו לו ולבם לא נכון עמו ולא נאמנו בבריתו" (ברית מלשון התקשרות), אלא דרושה התקשרות בפועל; ראשית כל צריך להיות הבפועל ואח"כ אפשר גם לדבר, אך בדיבורים בלבד אי אפשר לצאת ידי חובה.

ובאם חסר בהתקשרות, אזי לבד זאת שמפסיד את הטוב האמיתי אליו הי' יכול לבוא - הרי זה נוגע גם לכלל ישראל, כפי שהי' אצל תלמידי האריז"ל.

יב. הגמרא מספרת שבשבבותי' דרב היו בריוני וזכותו של רב הגנה עליהם, כשנסתלקה זכותו חזרו בתשובה.

כאשר מתנהגים שלא כדבעי אזי זקוקים ללימוד זכות, ועוד ועיקר - כאשר רב מלמד עליו זכות הוא מתחיל בעצמו גם ללמד זכות על מעשיו, וזה כבר לגמרי לא מתאים מכיון ש"על כל פשעים תכסה אהבה"

מדוע צריכים כזה סדר - שתמיד זקוקים ללמד זכות, הרבה יותר טוב הי' שיתחילו כבר לציית, ואזי יחסכו לרבי עבודה, וכבר מזמן היו מביאים את הגאולה ע"י משיח צדקנו שיבוא לגאלנו במהרה בימינו.

שאלה יומית:

מה הנקודה המשותפת הנלמדת מסיפור האריז"ל ותלמידיו, סיפור שבט לוי וביזת הים?

הוספה

מצוות 'מיני' מלך'
לב"ק אדמו"ר הצ"צ

בליקוי הארות וכותרות

הוספה

מצוות 'מינוי מלך' לכ"ק אדמו"ר הצ"צ

בליווי הארות וכותרות

תוכן המאמר

מלך ישראל ומלכות דאצילות

הרעיון המרכזי שהמאמר בנוי עליו, הוא שמלך ישראל שלמטה, הוא השתקפות של מלכותו של הקב"ה על העולם כולו ועם ישראל בפרט. ובסגנון החסידות, הוא מרכבה למדת המלכות דאצילות.

וכשם שמבואר בספרי הקבלה אודות הכוחות האלקיים שספירת המלכות מכילה, דרגה למעלה מדרגה. כך מבאר הרבי דרגות שונות בנוגע למלך ישראל למטה, במקביל לדרגות השונות שבספירת המלכות למעלה:

כי כל עשר הספירות הם גילויים שונים של האור האלקי הפשוט, דרגת הכתר. ובהם ועל דם הקב"ה מנהיג את העולמות.

ספירת המלכות היא למטה מכל הספירות, ואליה נשפעים והיא מכילה בתוכה את האורות והשפע מכל הספירות. אך יכול להיות בכך מצבים שונים כמה אורות נשפעו לה:

אך עם היותה האחרונה מבין כל הספירות, דוקא ספירת המלכות יש לה קשר מיוחד לשרשה שבכתר.

ועל דרך זה מבאר במאמר לגבי מלך ישראל:

כל מלך מקבל את כוחו מספירת המלכות דאצילות, ולכן עם ישראל נכנעים בפניו, ומלכותו עליהם מבטאת את מלכות שמים עליהם (כמבואר בס"א במאמר).

(1) ועל דרך משל מכת הדיבור של האדם התחתון, שהוא אמנם כח היצוני, אך דרכו האדם מבטא ומגלה את כל מחשבותיו העמוקות ורגשותיו הפנימיים.
אך יתכנו מצבים שונים כמה מחשבה ורגש מכניס האדם בדיבורו, ויתכן גם שהדיבור יהי' חסר תוכן לחלוטין.

אך יתכנו הבדלים בין מלך למלך כיצד הם משתמשים בכח המלכות שלהם, וכיצד הם מנהיגים את מלכותם בסדר מסודר ובחכמה.

זו היתה מעלתו המיוחדת של דוד, עליו נאמר בחז"ל שקיבל את שנותיו מהאבות הקדושים, ומבאר על כך במאמר שדוד קיבל מהם את הכוחות של עשרת הספירות בהם הקב"ה מנהיג את עולמו.²

ולכן הוא התייחד בכך שידע להנהיג את מלכותו בחכמה ובחסד, ולנהל את כל פרטי הפרטים של עם ישראל בכל התחומים (כמבואר באריכות בס"ב במאמר).

אצל מלך המשיח כשכל ישראל יהיו חכמים גדולים, לא יהי' צריך ולא יהי' שייך המושג 'מלכות' במובנו הרגיל, הכנעה וקבלת עול (ביטול היש).³

אך בסיום המאמר מבאר היבט נוסף של המלכות, הביטול אל הלמעלה מן השכל. וענין זה יהי' שייך גם בימות המשיח, שכל שיהיו ישראל חכמים גדולים משיח ישיג יותר מהם וישאר למעלה מהשגתם.

ענין זה שבמלכות - הביטול שלמעלה מהשכל - קשור לשורש המלכות בפנימיות הכתר, וזה יתגלה בעיקר על ידי משיח (כמבואר בס"ג במאמר).

עוד מושגים יסודיים המוזכרים במאמר
שחשוב להכירם לפני לימוד המאמר:

ביטול היש וביטול במציאות.

בתורת החסידות מבואר רבות שההבדל בין עולם האצילות לעולמות בריאה-יצירה-עשיה, הוא ההבדל שבין 'ביטול היש' ל'ביטול במציאות'.

ביטול היש - פירושו שישנה מציאות נפרדת מהקב"ה, אלא שהיא מכניעה את עצמה בפניו לעשות רצונו. וכמשל העבד שמקיים את רצון האדון והמלך רק מפני שהוא נכנע בפניו. הוא מבטל את ישותו.

ביטול במציאות - פירושו שמלכתחילה אין מציאות נפרדת מהקב"ה, ורצון הקב"ה מתקיים בדרך ממילא. וכמשל הבן שמקיים את רצון אביו, לא מפני שהוא נכנע בפניו, אלא מפני שהוא חש את רצון האב ומזדהה ומתאחד עמו, וכאילו אינו מציאות בפני עצמו כלל.

וכך גם כל הנבראים שבעולמות בריאה יצירה עשיה, כולל המלאכים העליונים, חשים את עצמם למציאות נפרדת מהקב"ה, והם מקיימים את רצון ה' מפני שהם נכנעים בפניו, והיחס שלהם להקב"ה הוא כיחס העבד למלכו - ביטול היש.

(2) בספרי הקבלה מבואר שהדמויות המרכזיות שבתורה, קשורות עם ומבטאות את הספירות העליונות שבעולם האצילות. אדם הראשון קשור עם ספירת החכמה, אברהם יצחק ויעקב - חסד גבורה (דין) ותפארת (רחמים). יוסף הצדיק - ספירת היסוד, משה רבינו - דעת, ודוד - מלכות. כמוזכר במאמר.

(3) כנראה הכוונה היא בעיקר לתקופה השני' בימות המשיח, לאחר שהעולם כולו יתקן. מה שאין כן בתקופה הראשונה של ימות המשיח, אז משיח יהי' מלך כפשוטו, כמתואר ברמב"ם. וראה לקו"ש חל"ה ע' 207 ואילך.

אך בעולם האצילות נרגשת האמת שאין דבר נפרד מהקב"ה, והספירות העליונות מתאחדות עמו, ולכן שורר שם ביטול אמיתי להקב"ה - ביטול במציאות.

בנים ועבדים

נשמות ישראל ירדו מאגרא רמא לבירא עמיקתא, מעולם האצילות עד לעולם העשיה הגשמי.

בעולם האצילות הם היו בביטול אמיתי להקב"ה, ביטול במציאות, ועל שם זה נקראו ישראל בנים למקום. אך בירידתם למטה, הם התרחקו מהביטול האמיתי שלהם, והביטול שלהם הוא בעיקר ביטול היש, ולכן נקראו בני ישראל עבדי ה'.

אמנם ישנם נשמות גבוהות, כנשמותיהם של האבות רשב"י ורבותינו נשיאינו, ומעין זה תלמידי חכמים בכלל, שהם נשמות דאצילות. כלומר, שגם בירידתם למטה הם נשארו באותו ביטול אמיתי כפי שהיו למעלה, בעולם האצילות.

- סעיף א. מהו מלך ישראל -

שאלת פתיחה. מדוע שמואל הנביא לא רצה מלך?

למנות מלך מישראל שנאמר "שום תשים עליך מלך" (דברים י"ז ט"ו) (תצ"ז⁴): הנה צריך להבין מה שקצף שמואל⁵ על בנ"י כששאלו ממנו "תנה לנו מלך" (ש"א ח' ו'), וגם הש"י אמר לו "כי לא אותך מאסו כו'", מה החרי אף הזה הלא זוהי מצותו ית', כמארז"ל "ג' מצות נצטוו בנ"י בכניסתם לארץ", ואחת מהם למנות להם מלך (סנהדרין כ' ב').

הסברה. ענינו של מלך ישראל

הנה שרש ענין המכוון במינוי המלך הוא שבו ועל ידו יהיו הישראל בטילים לה'. כי כל ישראל צריכים להיות בטילים למלך וסרים למשמעתו בכל אשר יגזור, כמו שאמר שמואל "זוהי יהי משפט המלך וגו'" (שמ"א ח' י"א). והנה המלך בעצמו בטל לאלהות, וכמו שאמר דוד המלך ע"ה "אם לא שויתי ודוממתי" (תלים קל"א ב'), דהיינו שנגע הביטול לה' כ"כ בלבבו עד שגם בגשמיות לא הי' יכול להרים עיניו ולהגביה לבו בבחי' יש ודבר מה אלא היה כמו בחי' דומם שאין לו תנועה. וזהו העיקר במלך שמחמת זה נק' מלך, שהוא מרכבה למדת מלכותו ית' שבאצילות, וידוע דפי' מרכבה הוא בחי' הביטול כמו ביטול המרכבה לגבי הרוכב. ומאחר שהמלך הוא בטל למלכות שמים וישראל בטילים למלך, הרי נמצא בו ועל ידו הישראל בטילים לאלקותו ית'. וזאת היא עבודת המלך תמיד להיות בו ועל ידו הנברא' בטילים לה', ע"י שהוא בטל והם בטילים אצלו כו'.

ועוד יש טעם פשוט במינוי המלך, שינהיג את העם כראוי. כי אלמלא מוראה איש את רעהו חיים בלעו, והמלך במשפט יעמיד ארץ להצדיק את הצדיק ולהרשיע את הרשע.

המשך הסברה. מי אינו צריך למלך

והנה שני כוונות אלו שבמינוי המלך אינן שייכים לצורך תלמידי חכמים שבישראל.

(4) תצ"ז. זהו מנין המצוה כפי שהיא מופיעה בספר החינוך, המונה את כל מצוות התורה ומבאר אותם. חובר (כנראה) על ידי רבי אהרן הלוי מברצלונה. בספר 'דרך מצוותיך' הרבי משתמש במינוי של ספר החינוך, ומביא רבות את דבריו.

(5) מה שקצף שמואל. קרוב לארבע מאות שנה לאחר שנכנסו ישראל לארץ הנהיגו את עם ישראל שופטים ונביאים. רק לעת זקנתו של שמואל הנביא אמרו ישראל לשמואל "תנה לנו מלך", אך שמואל לא ראה זאת בעין יפה, וה' אמר לו "לא אותך מאסו כי אם אותי". לפועל ה' הורה לו למלאת את בקשת העם, ואז נמשח שואל למלוכה.

(6) אם לא שיויתי ודוממתי נפשי. "אם לא" - לשון שבועה. "שיויתי" - שמתני. "דוממתי נפשי" - עשיתי את עצמי דומם. כלומר: נשבע אני שקללה תבוא עלי אם לא שמתני את נפשי כאבן דומם.

כי הנה בנשמות ישראל יש ב' מינים. א' אותן שאינן ת"ח והם ריקנים מתורה וחכמה, ואעפ"כ הם מלאים מצות וזהירים בתכלית בסור מרע ועשה טוב ואפי' בדקדוק קל של דברי סופרים. וזהו מצד מזג ותכונת שרשן שלמעלה שאינו ראוי לקבל בתוכו בחי' תורה וחכמה רק בבחי' מעשה בלבד. וכמו שאנו רואים בעליל שיש כמה אנשים שלומדים אצל רב ומיד ביציאתם ממנו מניחים התורה ומשכחים עליה כאילו לא היה ועוסקים בחיי עוה"ז. והב' הן הנשמות הגבוהות אותן שהם ת"ח בעלי תורה המשכילים בחכמת ה' ובתורתו יהגו יומם ולילה.

והנה לפי ב' הטעמים הנ"ל, אנו מוצאים שהנשמות הפשוטות הן לבד הצריכים למלך שינהיג אותן כראוי עפ"י טעם הב'. אבל מי שתורתו אומנתו ויודע בעצמו האסור והמותר והכל ברור לו כשמש, ואצ"ל שבודאי הוא צדיק ולא יעשה בזדון כי סתם ת"ח הוא ירא שמים כו', הרי אינו צריך למלך כלל רק לנביא ושופט כשמואל וכיוצא.

וגם עפ"י טעם הראשון בענין הביטול לה' ע"י המלך, זה אינו שייך ג"כ אלא לאותן שאינן ת"ח שהם בחי' יש מצד עצם מציאותן למעלה, שלכן אינן ת"ח כי החכמה היא בחי' ביטול כח מה, וע"כ כל גיא שוטה כי מבחי' החכמה א"א להיות הסתעפות הישות אלא אדרבה בחי' ביטול דוקא. ולכן הם צריכים למלך כדי שיתבטלו ביטול היש כביטול העבד לפני המלך, כמו שכתוב "שום תשים עליך מלך" (דברים י"ז ט"ו) שהרי המלך בטל לה'.

אבל הנשמות הגבוהות הנק' ת"ח הם בבחי' ביטול מצד עצם שרשן שלמעלה. כי איזהו חכם הרואה את הנולד, שהחכמ' היא בחי' ראייה שרואה איך שנולד מאין ליש ומחדש בכל יום מעשה בראשית. והם שנק' אחים וריעים למקום או בנים. הרי אינן צריכים למלך כלל להיות מתבטלים על ידו ביטול היש כעבד לפני המלך, שהרי הם בטילים מצד עצמן בבחי' ביטול שלמעלה מביטול היש.

ולכן המלאכים יש עליהם מלך מפני שהם ג"כ בחי' יש ודבר, כמו מיכאל וגבריאל הגם שעומדים באהבה ויראה תמיד הרי מ"מ הוא מציאות נפרד לעצמו ירא ה' ואוהבו, על כן יש עליהם מלך הוא מה שכתוב "מלכותך מלכות כל עולמים" (תלים קמ"ה י"ג). וכן הם הנשמות דבי"ע כנ"ל.

אבל הנשמות הגבוהות כמו נשמת רשב"י וכיוצא הם בבחי' בנים, והם למעלה מבחי' גדר קבלת המלך בשר ודם שלמטה עליהם, שאינו אלא למי שהוא עבד דייקא דהיינו שהוא דבר נפרד כנ"ל, שהרי אפי' על אלף בנים לא יקרא האב מלך (כי הם מבחי' אצילות שהוא אלהות ממש. עיין ביאור ב' מיני נשמות אלו מצוה מ"ב פ"ב).

תשובה לשאלה. הטעם ששמואל לא רצה במלך

ולכן לא רצה שמואל להמליך עליהם מלך כי רצה שיהיו כולם במדריגה זו ואז לא יצטרכו למלך בשר ודם.

וזהו שאומרים אבינו מלכנו ב' הבחי'. ובאבינו אומרים חטאנו וחטא היינו בשגגה, ובמלכנו אומרים פשענו ופשיעה היינו בזדון:

סעיף ב. מלכות דוד.

הסברת מעלתו המיוחדת של דוד, הנהגת המלכות בחכמה וחסד.

ב) והנה אחר שאעפ"כ ציוה ה' לשמואל שימשח להם מלך מאחר שהן עכ"פ במדריגה זו שצריכים לביטול היש, הנה דוד המלך ע"ה זכה בכתר מלוכה זו לעולמי עד. ופי' מצוה זו שנשמור המלוכה לזרע דוד, עיין בחינוך. ומה שזכה לזה הוא לפי שהי' בחי' מרכבה למלכות דאצי' ונק' רגל רביעי, ועל כן חותמים בו מגן דוד⁷.

וביאור הענין יש להקדים, שמעלת ומדריגת דוד המלך בענין מלכותו על ישראל היה למעלה מעלה מן המדריגה של שאר כל המלכים שהיו אחריו מזרעו. כי בכל המלכים שאחריו הי' הכוונה כנ"ל פ"א שבהם ועל ידם הישראל בטילים לה'. ובחי' זו הוא היותר תחתונה שבמדת המל', ולא זה כל מעלת דוד המלך ע"ה אלא מעלת המלכים שאחריו.

אבל ברוד מעלה יתירה וגדולה מזו הרבה היתה בו בענין מלכותו, אלא כמו שאמרה האשה התקועית לדוד "ואדוני חכם כחכמת מלאך אלקים" (ש"ב י"ד כ'), דהיינו בחי' החכמה שבמדת המל' שמעמיד מלכותו בחכמה. וכמו שכתוב "ויקחהו ממכלאות צאן כו' לרעות ביעקב עמו" (תלים ע"ח ע"א), שכמו הרועה מנהל עדרו ומנהיגם בהשגחה פרטית על כל כבשה וכבשה שתהי' רועה במרעה טובה ולא יזיקוה המזיקים, כך דוד המלך ע"ה הי' מנהיג עמו ומשגיח עליהם להשפיע להם כל הצטרכותם ברוחניות ובגשמיות לכל נפש פרטי מעמו. וכמו שכתוב "וכל דבר לא יחד מן המלך" (שמ"ב י"ח י"ג), שהיה מזהירם על קיום המצות ומצדיק את הצדיק כו'. וכן בגשמיות, "עמך ישראל צריכים פרנסה, שאין הקומץ משיב ע"ה" (ברכות ג' ב') לכו ופשטו ידיכם בגדוד⁸.

והנה בחי' חכמה שבמדת המל' הי' ברוד המלך ע"ה. משא"כ בכל המלכים שאחריו הגם שהיו צדיקים גדולים וחכמים מאד, שהרי בשלמה נאמר "ויחכם מכל האדם" (מלכים א' ה' י"א) וכן חזקי', שלא היה הארת חכמה מלמעלה מאיר בהם לענין הנהגת מלכותם ע"ד הנ"ל ברוד. והגם שהיו חכמים היינו בניצוץ הפרטי שלהם שבו האירה מבחי' חכמה (להבין ולהשכיל בתורת ה' ובכל אשר בעולם). אבל בבחי' המל' שלהם במה שהם מלכים על העם,

7 רגל רביעי. מגן דוד. למרכבתו של הקב"ה יש כביכול ד' רגליים, אברהם (חסד) יצחק (גבורה) יעקב (תפארת), ודוד (מלכות) הוא הרגל הרביעית. ביטוי זה "רגלי המרכבה" מורה על הביטול האמיתי שלהם להקב"ה. לכן בתפלה מזכירים 'אלקי אברהם אלקי יצחק אלקי יעקב'. מגן אברהם, שאנו קוראים להקב"ה על שם האבות. ובדומה לזה בברכות ההפסדה חותמים ב'מגן דוד', שהקב"ה נקרא על שמו של דוד.

8 עמך ישראל. פשטו ידיכם בגדוד. זהו ציטוט מהגמ' בברכות המתארת דו-שיח בין עם ישראל ודוד. העם אומרים "עמך ישראל צריכים פרנסה", ולאחר שדוד משיב להם כיצד להתפרנס, הם משיבים לו "אין הקומץ משיב ע"ה את הארץ", ואז דוד מורה להם "לכו פשטו ידיכם בגדוד" - צאו למלחמה.

בוזה לא האירה בחי' החכמה ע"ד הנ"ל אלא ברוד להיותו נשמה כללית, משא"כ בשאר המלכים שענין מלכותם לא הי' אלא על אופן שנת"ל פ"א שכל העם בטילים אצלו והוא בטל לאלקות, והוא בחי' עשי' דמל' דוד.

שאלה. מדוע קיבל דוד שבעים שנה פעמיים.

וביאור הדבר בענין מלכות דוד שהי' בו גם מבחי' החכמה במלכותו. הנה יובן עפ"י הקדמה להבין מארז"ל (ילקוט שמעוני בראשית סי' מ"א) שאדם הראשון נתן לדוד ע' שנה משלו כשהראה לו הקב"ה דור דור ומנהיגיו וראה דוד שהי' בר נפלא⁹, ועל כן חסרו לו ע' שנה משני חייו שהיו ראויים להיות אלף שנה.

ומבואר בזהר פ' וישלח דקס"ח ע"א שגם האבות נתנו לו ע' שנה. אברהם שבק לי' חמש שנים, דהוה לי' לאתקיימא מאה ותמנין שנים ואתקיים מאה ושבעים וחמש שנים, חסרין חמש. יעקב הוה לי' לאתקיימא בעלמא כיומי דאברהם ולא אתקיים אלא מאה וארבעין ושבע שנים חסרין תמניא ועשרין. יוסף דאתקיים מאה ועשר שנים הוה לי' לאתקיימא קמ"ז שנים כיעקב וחסר מנהון תלתין ושבע שנים. הא שבעין דשבקו לי' לדוד מלכא לאתקיימא בהון.

ויש להפלא מה ענין כפל הע' שנים שנתנו לו אדם והאבות, ומדוע לא חי כ"א ע' שנה דלכאורה הי' צ"ל ימי חייו ק"מ שנה כפי השנים שנחסרו מחי אדם והאבות.

ביאור. ההשפעה מאדם הראשון.

והענין כי אדם הראשון הוא בחי' חכמה עילאה דאצי', והיא בחי' חכים ולא בחכמה ידיעא, ר"ל שאינה בערך וסוג להיות ממנה חכמה ידיעא בבי"ע איך להיות הנהגת הנבראים, כי היא מרומם למעלה מעלה מבחי' זו.

ולזאת הי' דוד בר נפלא. כי שרש בחי' דוד הוא בחי' דבר ה' ורוח פיו המחי' כל העולמות, והנה הדיבור הי' כלול ובטל בהחכמה, דרך משל כשאדם טרוד בעמקות חכמתו אינו יכול אז לדבר ולהשפיע לזולתו, וע"כ לפי ששרש נשמת דוד מבחי' דיבור העליון הי' בר נפלא, לפי שהי' כלול באדם הראשון חכמה עילאה.

וכדי שיהי' נמשך מהעלמו באדם הראשון הי' ע"י הארת הכתר בחכמה, שמחמת תוס' הארה בחכמה לא הי' ביכולתה לסבול והוכרח להיות נמשך ממנה הדבור עליון. דרך משל באדם כשנוספים לו שכליים רבים פתאום ע"י רוח"ק וכיצא, שאז לא יוכל להתאפק ולהעטיף¹⁰ כל אלה בעצמותו ומוכרח לגלות לזולתו מעט שע"ז ירווח וינזח לו.

וזהו ענין ע' שנים שנתן לו אדם הראשון שהם בחי' ז' מדות שבחכמה הכלולים מעשר שבהם ועל ידם נמשך הארת חכמה עילאה בהדבור.

(9) בר נפלא. בן נפל, שהי' אמור למות ביום לידתו.

(10) להעטיף. לכסות (כמו "והיה העטופים ללבן", המכוסים).

וזהו שאמר דוד המלך ע"ה (תלים ל' ב') "ארוממך ה' כי דליתני", פי' שנמשך מבחי' ארוממך שהוא כתר, בהוי' שהוא חכמה, עי"ז כי דליתני. ר"ל שדלה דלה את הדבור לבא אל הגילוי מהעלמו בחכמה.

המשך ביאור. ההשפעה מאברהם.

אך הנה ענין המשכת החכמה מאדם הראשון לדוד הוא בחי' המשכה מחכמה העצמיות שאינו נוגעת למדות. ואמנם יש עוד בחי' חכמה והיא החכמה שבמדות, כמו איך להיות הנהגת המלוכה עפ"י חסדים וגבורות, כמו שכתוב "מלך במשפט יעמיד ארץ" (משלי כ"ט ד'). וכן"ל בענין דוד שהי' בחי' חכמה במלכותו והוא זה.

וג"כ צריך להיות המשכת עצמיות החסד במדת המל', וכמו שכתוב בדוד [חסדי דוד הנאמנים] (ישעי' נ"ה ג'), [ויהי דוד עושה חסד לכל עמו] (שמ"ב ח' ט"ו), שהי' בחי' המלוכה שלו מיוסדת על טבע החסד להשפיע לעמו.

וזהו ענין ה' שנים שנתן לו אברהם, שהם ה' חסדים¹¹. כי אברהם הי' איש החסד, וכמו שכתוב בו שהי' מכניס אורחים ומאכילן ומשקן.

הבהרת ביניים. מדוע נחסרו מהאבות השנים שנתנו לדוד.

ואמנם לכאורה צריך להבין, מאחר שהכל הוא בחי' כחות והשפעות רוחניים למה נחסרו כמספרן במקור שמשם נמשכו, עד כי אדם הראשון חי פחות מאלף ע' שנה, וכן באברהם כנ"ל. והרי המדליק נר מנר אינו מכחיש ומחסר עי"ז אור הראשון.

אך הענין כי המשכת החיות זו מאדם והאבות בדוד הוא בחי' השפלה עצומה שלא כפי ההדרגה.

כי הנה נתבאר לעיל שדוד הוא בחי' מל' דאצי', וכתוב בי' "וכל דבר לא יכחד מן המלך" (שמ"ב י"ח ג'), שהשגחת המלך היא על כל פרטי מעשה אנוש מעמו לא נעלם ממנו דבר. ולמעלה היינו ג"כ ירידת המל' דאצי' בעולמות בי"ע, להחיות ולקיים כל פרטי העולמות שבבי"ע "אלף אלפים ישמשוני" כו"¹² (דניאל ז' י'), ולהשפיע לכל אחד כפי מזגו ותכונתו וכן להשגיח בהשגחה פרטיות על כל מעשיהם ומחשבותיהם ותחבולותיהם. וה"ז בחי' השפלה בערך שלא כפי ההדרגה כלל לגבי אורות דאצילות עצמן כמו שהם באצילות שהם בבחי' א"ס ממש.

ולזאת כאשר צ"ל המשכה מבחי' האצילות, כמו להיות המשכה מחכמה עילאה במדת המלוכה שתהי' ההנהגה בחכמה וכן מהמדות עליונות כנ"ל באברהם, א"א שתהי' ההארה ממקומה ומעצמותה שבאצי" מגעת עד שם כי רחוק מאד הבדל הערך שביניהם. אלא אם נמשכה איזו הארה והשפעה מאצילות להאיר בבחי' זו דמל' להנהגת העולמות בי"ע, אזי בהכרח שהיא מסתלקת ויוצאת ממקומה וממעמדה לגמרי, עד שלא המצא תמצא עוד

(11) ה' חסדים. חסד וגבורה נמשלו לב' הידים. וכשם שבכל יד ה' אצבעות, כך חסד וגבורה מתחלקים לה' חסדים וה' גבורות.

(12) אלף אלפים ישמשוניה. תיאורו של דניאל אודות המלאכים העומדים לפני הקב"ה.

במקומה ובמעמדה הראשון, מפני שכבר יצא' ונמשכה במקום הרחוק בדלוג הערך מאד כנ"ל.

ואינו כמשל אור הנר, שהגם שעומד על מקום א' קבוע מ"מ אורו מאיר ומגיע גם בכל הבית, כי זה אינו אלא כשהמקום קרוב בערך. ולמעלה ג"כ היינו באצילות עצמו מבחי' זו לבחי' זו, שגם כשהיא במקומה עומדת תוכל להאיר ולהשפיע בחברתה כו'. אבל כשהם רחוקים מאד בדלוג הערך לא תגיע ההארה המאירה ממקומו (פי' מעצמותו ומהותו) של העליון אל התחתון כנ"ל, כ"א כאשר יזיז ויעבור עצמו העליון ממקומו אל התחתון כנ"ל.

הא למה זה דומה, לאור הנר שממקומו מאיר עד עשר אמות, וכשרוצים שיגיע אורו במקום הרחוק עשרים אמה אזי בהכרח לקרבו עשר אמות להלאה ממקום מצבו ומעמדו. ככה ממש למעלה, דבאצילות עצמו יוכל להיות גילוי ההארה המאירה ממקום ובחי' היותר עליונה נמשכת עד בחי' היותר תחתונה, הגם שהוא בריחוק עשר ספירות מ"מ הרי כולם בסוג וערך א', דאיהו וגרמוהי חד¹³ שמיוחד בהן בתכלית שהוא המדע כו'. ולכן לא נעשה חסרון בהמאור במה שמאיר מאורו לבחינות זולתו, כי אין בזה הליכה ויציאה מעצמותו. אבל להיות ההארה נמשכת ומגיעת גם בבי"ע אי אפשר להיות אם היא מאירה ממקומה ומהותה ועצמותה שבאצילות, כי רחוקים מאד זמ"ז בדילוג הערך כנ"ל. אם לא ע"י שתרד ממקומה עשר מעלות אחרונות, הם י"ס דאצילות, ותתלבש בראש הבריאה, שאז תתפשט ותגיע אורה בכל אותו העולם. וא"כ בהכרח שכבר היא מסתלקת ויוצאת מכלל עולם האצילות כנ"ל במשל.

ולכן השנים שנתנו אדם הראשון והאבות לדוד המלך ע"ה נחסרו ממש משני חייהם, כי הם בחי' המשכות אורות עליונים בדרך ירידה גדולה בדילוג הערך מאצ"י לבי"ע, וכשהם יורדים בבי"ע בהכרח שמסתלקים מאצילות ונחסרים משם. ולכן נק' זה בשם מתנה, כמו שכתוב "חיים שאל ממך נתת לו" (תלים כ"א ה'), כמו הנותן מתנה לחבירו שמשנותנה לחבירו נחסרת אצלו.

חזרה להמשך הביאור. ההשפעה מיעקב לדוד.

והנה יצחק לא נתן לדוד כלום. והטעם לפי שמדרגתו הוא דין כמו שכתוב "ופחד¹⁴ יצחק הי' לי" (בראשית ל"א מ"ב), ואין מהצורך לדוד לקבל הארה והשפעה דבחי' דינים אלו ממנו, כי גם בלאו הכי הרי דינא דמלכותא דינא, כמו שכתוב "מלך במשפט יעמיד ארץ" (משלי כ"ט ד'). אלא שיצחק הוא בחי' ב"ד העליון ונק' דינא קשי' ומל' היא ב"ד התחתון ונק' דינא רפיא. וא"כ הרי אין דוד צריך לקבל כלל מיצחק שלא יתוספו ויתגדלו הגבורות והדינים, אלא נהפוך הוא שצריך לקבל תוס' חסדים והיינו מאברהם.

13) איהו וגרמוהי חד. הוא ואבריו אחד. כביכול הקב"ה מתלבש בספירות דאצילות ומתאחד עמהם.

14) פחד יצחק. יעקב מזכיר את ה' יתברך כ"אלקי אברהם ופחד יצחק", כיון שיצחק התייחד במידת היראה והפחד מה'.

ויעקב נתן לדוד כ"ח שנה, הוא ענין מה שכתוב במשה רבינו ע"ה "יגדל נא כ"ח אדני-י" (במדבר י"ד י"ז), שהוא המילוי ומילוי דמילוי¹⁵ של שם אדני" שעולה כ"ח אותיות, ובחי' זו נתן יעקב לדוד.

והענין כי שם אד' הוא מקור דבי"ע ומתלבש בהם להחיותם, כי שם אדנות הוא דוקא כשיש עבדים כמה שכתוב בזהר דאנת אשתמודע אדון על כולא. ופי' מילוי אד' היינו בחי' ההעלם שבו, מה שאינו יכול להתגלות בבי"ע להחיותם ולהיות בבחי' גילוי האדנות והשררה אלא נעלם וכמוס הוא בו, שזה נק' בשם מילוי. על דרך משל המילוי של האותיות של התיבה שהם בבחי' העלם והסתר תוך אותן האותיות, שהרי זולתו אינו שומע רק מה שיוצא מפיו מפורש שהם גוף האותיות אבל המילוי שלהם כמוס בתוכן בבחי' העלם. וכך בחי' אד' הוא הגילוי הנמשך בבי"ע להחיותם ע"י מה שהוא אדון עליהם ומלכותו מל' כל עולמים שזהו גופא הוא המחי' אותם, אבל פנימית ועצמותו אינו יכול להתגלות בבי"ע אלא נעלם וכמוס הוא בו, וזהו ענין המילוי שלו שעולה בגימ' כ"ח דהיינו כחו ופנימיותו.

הגהה. עיין ביאורי הזהר פ' תשא בענין מחצית השקל מבואר שם פי' וענין מילוי, שהוא כמו אדם המדבר איזה ענין ויש לו בזה כוונה עמוקה שאינה נראית בגילוי מתוך דברו אלא שהיא אצלו במוחו בעת שמדבר והדבור הוא ענין אחר, ונמצא אותו הכוונה היא פנימי' הדבר שמדבר בו. ועד"ז יתפרש מילוי אד' שהוא פנימי' שם אד' כנ"ל.

ולכן משה רבינו ע"ה כשרצה להמשיך שליחה ומחילה לישראל על חטא העגל אמר יגדל נא כח אד', שיתגלה בחי' הכח וההעלם של שם אד' שעיי"ז יהי' נושא עון, כי הוא מבחי' ארך אפים שהוא נושא עון. וזהו ג"כ מה שאמרו רז"ל "כל העונה אמן יהא שמי' רבא בכל כחו קורעים לו גזר דין של ע' שנה" (ע' שבת קי"ט ב' זח"ג כ' א'). פי' בכל כחו של אמן יהא שמי' רבא שיש בו כ"ח אותיות, וכן מיתגדל עד אמן יהא שמי' רבא יש ג"כ כ"ח תיבות, והם בחי' המילוי דאד' שהוא כח ופנימית דאד' (ולכן קורעים לו גזר דין ע"ד הנ"ל במשה).

וזהו ג"כ ענין כ"ח שנה שנתן יעקב לדוד, פי' שהמשיך הארה זו שהיא מילוי אד' ועיקר כחו להתלבש במדת המל' המאירה במלכות דוד. כי יעקב הוא בריח התיכון¹⁶ שמבריה מן קצה עליונה דכתר עד קצה התחתונה דמל', כי הוא בחי' רחמים וע"י רחמנות מעורר מלמעלה מעלה, כמ"ש "ברחמיך הרבים רחם עלינו", לכן הוא דוקא שהמשיך בו בחי' כ"ח אותיות דמילוי הנ"ל.

המשך ביאור. ההשפעה מיוסף, וההבדל בין יוסף ואדם.

יוסף נתן לדוד ל"ז שנה, הוא י' ספירות. כי ג' ראשונות נק' ל' לפי שכל א' מהם כלול מעשר, וז' תחתונות נק' ז'. וכענין המבואר בזהר בפ' ויהיו שני חיי שרה, מאה שנה בחי' כתר, ועשרים שנה אבא ואמא שכל א' כלול מעשר, ושבע שנים הם ז' תחתונות. וכך הוא ענין ל"ז דיוסף שהג' ראשונות נק' ל' וז' תחתונות הם ז' כמספרן.

15) מילוי ומילוי דמילוי. האות א' במילואה כוללת שלשה אותיות - א-ל-ף. ואם מעמיקים עוד, הרי מגלים שהיא מורכבת משמונה אותיות - א-ל-ף ל-מ-ד-פ-א, מילוי דמילוי. (כאשר פותחים את שם אד-ני בשלימותו מוצאים ל"ב אותיות, אך ד' אותיות א-ד-נ-י אינם נחשבים במנין, כיון שאינם המילוי הנעלם אלא האות הגלויה).

16) בריח התיכון. במשך הבריח התיכון היה בתוך הקרשים מן הקצה אל הקצה, וזהו משל על הקו האמצעי הנמשך מהכתר ועד מלכות. אברהם ויצחק הם חסד וגבורה, ימין ושמאל. יעקב הוא תפארת (רחמים), קו האמצעי.

אך להבין מהו ענין ג' ראשונות שנתן יוסף לדוד והלא אדם הראשון נתן בו ממדרגתו שהוא בחי' החכמה.

אך הענין כי נת' ל' שיש ב' מיני המשכות החכמה במל', א' היא החכמה עילאה, ב' החכמה שבמדות. כי הנה החכמה שבמדות היא איך להיות הנהגת העולמות ואיך יהי' המשכת החסד או הדין או הרחמנות, ונקראת מוחין דו"א¹⁷. אבל החכמה דאצי' בעצמותה היא למעלה מעלה מגדר המדות, ואפי' מהיות מוחין וטעם למדה להנהיג את המדה, אלא היא בחי' חכמה עצמיות. כמו על דרך משל שיש למטה חכמות שאינן נוגעי' למדות כמו חכמת התלמוד ושאר חכמות כו'.

וכמו שכתוב בסידור בפ' מאמר הזהר "תלתא דאינון זמינין מקדש" שבפ' אמור, ע"ש ביאור ענין קדש מלה בגרמיה הוא.

והנה בבחי' מל' נמשכים ג"כ מב' מיני חכמה אלו. יוסף השפיע מבחי' החכמה שבמדות, דהיינו להיות בחי' חכמה במל' להנהיג את המלוכה בחכמה להשפיע לכ"א כפי מזגו ותכונתו לא להוסיף ולא לגרוע וזהו הנק' בחי' חכמה תתאה. אבל אדם הראשון ששרשו מחכמה עילאה השפיע בו עצמיות החכמה שאינו נוגע למדות כלל.

ולפי שיוסף הוא השליט על הארץ, שהי' מבחי' יסוד ו"א צדיק עליון שהוא עיקר המשפיע במדת המל', כמה שכתוב "ויוסף כו' הוא המשביר כו'" (בראשית מ"ב ו'), ולכך נתן הוא ביחוד מכל העשר ספירות לדוד שהוא בחי' מל', ג' ראשונות וגם ז' תחתונות שהן הן ל"ז שנה הנ"ל.

סיכום הביאור. מעלתו של דוד על כל המלכים.

והנה מכל אורות אלו הנמשכים למעלה במל' דאצי' מכל בחי' הנ"ל אדם והאבות, מכולן נמשך בדוד. כי כללות מל' דאצי' האירה במל' דוד, להיות במלכותו ג"כ ב' מיני חכמה הנ"ל וה' חסדים דאברהם וכ"ח אד' דיעקב וז' תחתונות ע"י יוסף כו'.

והוא על דרך מה שכתוב ביהושע "איש אשר רוח בו" (במדבר כ"ז י"ח), "שיכול להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד" (ספרי פ' פנחס ק"מ), דהיינו שנמשך בו מבחי' כללות חכמה עליונה שכוללת כל ס' ריבוא דעות של ס' ריבוא נשמות כו'. וכך בדוד גם במה שהי' מלך על כל העם נמשך ונתלבש ג"כ מבחי' חכמה והיא בחי' כללות החכמה שכוללת לכל הדיעות כו'.

משא"כ בכל המלכים שמה שהיו חכמים היינו שנתלבשה בחי' החכמה בניצוץ הפרטי שלהם כפי מה שהוא במזגו ותכונתו, אבל אין זה נוגע כלל לכל העם וה"ז פרט ולא כלל וד"ל. ולסיבה זו זכה דוד בכתר מלוכה לפי שהי' מרכבה ממש להמל' כנ"ל.

17) מוחין דו"א. האריו"ל לימד שכל ספירה היא 'פרצוף' שלם הכלול מעשר ספירות שלימות. חכמה נקראת 'פרצוף אבא', ויש בה עשר ספירות שלימות, וכך גם בינה נקראת 'פרצוף אמא', וגם ז"א נקרא 'פרצוף ז"א' וכלול מעשר ספירות, כולל מוחין משל עצמו, הנקראים 'מוחין דו"א'. אך כמוכנ שאינם דומים ה'מוחין דו"א' לספירת החכמה עצמה, 'פרצוף אבא', כמבואר במאמר.

אמנם ענין שאול הוא שהי' מבחי' בינה שלמעלה מן המל', וכמו שכתוב "שאול מרחובות הנהר" (בראשית ל"ו ל"ז), וידוע דהבינה נק' רחובות הנהר¹⁸. ולפי שהוא למעלה מן המל' לכן לא נתקיימה המלוכה בידו (וגם לעוצם מעלתו הי' הקפידא עליו ביותר עד שבאחת עלתה לו¹⁹, על דרך מה שכתוב "וסביביו נשערה מאד"²⁰ (תלים נ' ג')). אלא ששאל נשאל מבחינתו הגבוה לעולם התחתון כדי להמציא ענין המלוכה, לפי שכל התחלות קשות וצ"ל ממקום היותר גבוה. כידוע בענין חנוכת המזבח (ע' מצות נר חנוכה ובמש"ש ביאור מצוה ק"ז):

18 רחובות הנהר. ספי' החכמה נמשלה למעין, מקור מים קטן. וספי' הבינה נמשלה לנהר רחב, שמתפשט מהמעין הקטן. בסוף פרשת וישלח ישנה רשימה של מלכי אדום שהשני מהם הוא שאול מרחובות הנהר, ובכתבי האריז"ל מוסבר שזהו משל על ספי' הבינה כנ"ל. ואף ששאל מלך ישראל ושאל מלך אדום היו אנשים שונים בזמנים שונים, אך שמם המשותף מורה על ענין משותף.

19 באחת עלתה לו. בחטא אחד נענש, על שלא הרג את בהמת עמלק, ולכן נלקחה ממנו המלכות.

20 סביביו נשערה מאד. חז"ל אומרים שהקב"ה מודקק עם צדיקים כחוט השערה, שנאמר סביבו (הצדיקים שהם קרובים וסובבים כביכול את הקב"ה) נשערה (מלשון שערות) מאד.

סעיף ג. מלכותו של משיח

שאלה. מדוע משיח נחשב כמלך.

ג) אך עדיין צ"ל מהו שהמשיח ג"כ יהי' מלך, דלפי מה שנתבאר לעיל פ"א קשה, כי בזמן ביאת משיח במהרה בימינו אמן יהיו כל בני"ת ח, כמה שכתוב "ומלאה הארץ דעה את ה'" (ישעי' י"א ט') וכת'י "ולא ילמדו עוד איש את רעהו" (ירמי' ל"א ל"ג), וא"כ למה צריכים למלך.

וכן קשה על המצוה שבתורה למנות מלך בישראל, והלא תורה א' לכולנו וא"כ גם ת"ח נצטוו בכך וא"כ קשה לפי מה שנתבאר לעיל פ"א.

תשובה. העמקה במשמעות המלך. ביטול אל הלמעלה מן השכל.

אך הענין דבאמת שייך בחי' מלוכה גם על ת"ח הגם שמשכילים בתורת ה' ואינן נצרכים להיות בבחי' ביטול כעבד ע"ד הנ"ל פ"א, אלא שהיא בחי' מלוכה יותר נעלית.

והענין כי התורה היא בחי' בלי גבול, וכמאמר "ילכו מחיל אל חיל" (תלים פ"ד ח') שיש בחי' מדריגות אין קץ ותכלית הכל בבחי' עילוי אחר עילוי באופן השגת התורה. והנה לעתיד לבוא יהי' גילוי אלקות בהשגת פנימי' התורה, והיינו ע"י משיח שהוא ילמוד פנימי' התורה לכל העם גם מה שהי' כעת בהעלם, אכן אעפ"כ בודאי הוא בעצמו יכיר יותר, כי לא כל מה שמשיג בעצמו יכול לגלות וללמד לכל העם כי לא יוכלו להשיג.

והנה מחמת בחי' זו נק' מלך:

דכמו ענין המלוכה שלמטה הוא רק בחי' הביטול, היינו מה שהוא למעלה מהגבלת שכלו, כי לדבר שמתיישב בשכלו בטוב טעם ודעת אין צריך ע"ז לפקודת המלך, שהרי גם בלא מצותו נכון הדבר מצד עצמו וטוב הוא בעיניו, אלא הפקודה הוא רק על דבר שהוא נגד שכלו והוא פלאי ממנו שאעפ"כ מצד הפקודה והגזירה מוכרח לקיים אותה ומבטל רצונו לרצון המלך כי אינו יודע לב המלך (וטעמו הכמוס), וה"ז בחי' ביטול לגבי למעלה מן החכמה שלו שאע"פ שאינו מתיישב בשכלו שומע לגזירת המלך שאצלו נכון הוא ויש לו טוב טעם.

ועד"ז יובן ג"כ בענין התורה שיש בה מצות וחוקים, המצות הם המושגים כמו ציצית ותפילין, והחוקים הם כמו פרה אדומה ושעטנז שצמר ופשתים כל חד לחודי' שרי וכן כל א' מהם עם משי רק צמר ופשתים יחדיו לא תלבש כו'.

והנה טעמי תורה יתגלו לע"ל ע"י המשיח, אכן לו בעצמו יתגלה הרבה יותר לאין קץ ותכלית ממה שיוכל הוא לגלות לעם. וכמו שכתוב בו "הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד" (ישעי' נ"ב י"ג), והם ה' עליות, ישכיל מאברהם כו', וגבה מאד אותיות אדם, שיהי' למעלה גם מאדם הראשון שהוא חכמה עילאה, כי למשיח יתגלה יותר.

ולכן יהי' משיח ג"כ מלך על ישראל. הגם שיהיו אז כולם במדריגת ת"ח עד שגם טעמי התורה יתגלה להם, מ"מ הרי לא כל מה שיתגלה למשיח יתגלה להם אלא יהא בחי' מקיף עליהם, ומצד זה נק' בשם מלך עליהם שהמלוכה היא מה שלמעלה מן השכל של המקבל. אותו ביאור בסגנון של קבלה, למשיח יתגלה עתיק יומין.

ועפ"י הקבלה הוא כך: כי הנבראים דבי"ע יש עליהם מלך תתאה, מל' דאצילות שנעשה עתיק לבריא, והיינו בחי' עתיק הוא מה שלמעלה מהשכל מלשון "המעתיק הרים" (איוב ט' ה'), שנעתק ונבדל מן השגת הנבראים שבג' עולמות בי"ע אלא הוא בבחי' מקיף עליהם, כמשל גזירת המלך על העבד שהעבד מבטל רצונו כי הוא למעלה מהשגתו כו', ונק' זה בשם מל' דאצי' על בי"ע.

אבל לגבי הנשמות דאצי' הנק' אחים לז"א ונוקבא, אין זה בחי' מקיף והעלם כלל שהרי נק' אחים ממש להספי' כנ"ל. ומ"מ הרי גם עליהם יש בחי' מקיף, והוא מה שמל' דא"ק נעשה עתיק לאצילות, פי' עתיק דאצי' מה שמתנשא מימות עולם הם יומי' עילאי' שהם מדות דאצי', ונעתק ונבדל מהם והגבה מאד נעלה מהשגתם, הוא בחי' המל' דא"ק על אצילות, ושם יהי' שרש המשיח.

וזהו "וגבה מא"ד" שנאמר בו, ועליו נאמר "חיים שאל ממך נתתה לו" (תלים כ"א ה'), ולא כמו בדוד שהי' ממל' דאצי' שקבל חיים מאדם הראשון והאבות שהם הספי' דאצילות כנ"ל פ"ב, משא"כ במשיח נתת אתה הא"ס בעצמו כו'.

ומצד זה יהי' בחי' מלך על ישראל, הגם שיהיו ת"ח והגם שיתגלו טעמי מצות, אבל לא כל מה שיתגלה לו. ולכן נק' רב ומלך, מפני מה שיגלה טעמי מצות בהשגה לישראל יהי' נק' רב, ומפני מה שישאר בבחי' מקיף עליהם נק' מלך. ועד"ז יובן ג"כ עוד ענין מל' דא"ס כתר לא"ק כו'. והמבין יבין.

אליכם תלמידי התמימים!

שמחים אנו בזאת להגיש בפניכם את תקנון מבצע ההכנה ליום הגדול והקדוש יו"ד - י"א שבט, שבעים שנה לקבלת נשיאותו ומלכותו של הרבי שליט"א מלך המשיח אשר כלשונו הק' "שלימות הנשיאות קשורה עם מספר שבעים דווקא".

ההתמקדות השנה היא בנושא הבווער בלב כל חסיד בזמן האחרון - "קבלת מלכותו" של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א.

אשר בבוא היום הגדול והקדוש - יו"ד שבט, היום המזוהה יותר מכל, עם "קבלת המלכות", והיום בו זכינו לגילוי מלכותו של משיח לעין כל, בשנת תשנ"ג.

תלמידי התמימים מכל רחבי תבל מתאחדים בשבעים פעולות לקבלת מלכותו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לרגל שבעים שנה לנשיאותו!

ומלכותו ברצון קבלו

קורס מקיף בן שבעה מפגשים יערך בישיבות תות"ל ברחבי העולם.

הקורס בנושא קבלת המלכות לאור תורתו של משיח, מהמקורות בחז"ל ובנ"ך אודות קבלת המלכות בכלל ומלכי בית דוד בפרט, ועד לשיחות אד"ש מלך המשיח בביאור קבלת מלכותו בדורנו לאחר תהליך 'התגלות משיח' בדור השביעי.

הקורס כולל: שיעורים מרבני הישיבות, משפיעים אורחים, סרטונים מרתקים ועוד.

ההשתתפות כוללת סיכום השיעורים ונוכחות מלאה.

דמי הרשמה: 5 ש"ח.

בהרשמה לקורס יקבל כל תמים ערכה ייחודית הכוללת בתוכה: תיקייה לשמירת סיכומי הקורס ועט, דפי מקורות וחוברת 'ההתקשרות בין המלך והעם'.

בסיומו של הקורס יערך מבחן מסכם ברמה בינונית.

זמן הקורס: כ"ט טבת - י"ג שבט

תשורה מיוחדת תוענק למשתתפי הקורס: חידושים וביאורים בענייני משיח וגאולה ח"א.

מלכותך ראו בניך

לימוד יומי בקובץ המיוחד 'ההתקשרות בין המלך והעם'. בקובץ מובאים קטעי שיחות וסיפורים אודות הקשר בינינו ובין הרבי שליט"א בתור מלך המשיח. בסוף הקטע היומי מובאת שאלה מתוך החומר הנלמד.

בסוף חוברת המבצע ישנה טבלה לעדכון הלימוד וביצוע המשימות.

מלכותו בכל משלה

החתמת יהודים על קבלת המלכות באמצעות חלוקת 'פרוספקט' ייחודי המסביר בצורה פשוטה וברורה אודות נחיצות קבלת המלכות על ידי כל יהודי בדור השביעי.

בפועל מהש.

באמצעות שלבים אלו תוכל להשלים את שבעים הפעולות בקבלת המלכות:

10 - החתמות על קבלת המלכות + הסברה [5 מתוכם חובה]	מלכותך ראו בניך:	קורס קבלת המלכות:
	14 - לימוד הקטע היומי	7 - הגעה למפגשים
	14 - שאלה על הקטע היומי	7 - סיכום תוכן המפגש
המלכות שלך היא:	ויקבלו כולם עליהם:	1 - קבלת ציון מעל 70% במבחן כללי על הקורס פעולות אלו הינן פעולות חובה
1 - לדבר עם העשה לך רב' על נושא קבלת המלכות באופן אישי	15 - חלוקת חומר בנושא קבלת המלכות	
1- כתיבה לרבי שליט"א מלך המשיח		

שימו לב! ניתן להשלים עשרה מתוך השבעים פעולות (מלבד הקורס) באמצעות השתתפות בשיעורי גאולה ומשיח המתקיימים בישיבה.

מילוי שבעים הפעולות מזכה בכניסה ל"הגרלת השבעים":

המלך מבזבז את אוצרותיו

7 כרטיסי טיסה

לרבי שליט"א מלך המשיח!

לרגל שבעים שנה, החל מחודש שבט ועד חודש מנחם אב תש"פ תערוך הגרלה חודשית על נציג התמימים שע"י את"ה העולמי שיזכה לשהות בחצרות קדשנו אצל הרבי שליט"א מלך המשיח.

יה"ר שעל ידי ההשתתפות בקורס, הפנמתו, ביצוע המשימות וקבלת מלכותו של הרבי שליט"א מלך המשיח כהכנה ל"י שבט - שבעים שנה נזכה התגלותו המיידית והמושלמת נאו ממש!

בהצלחה רבה ומופלגה
את"ה העולמי - 770, בית משיח

טבלה למילוי פעולות

	1	חלוקת חומר - 'קבלת המלכות'		1	השתתפות במפגשים - חובה
	2			2	
	3			3	
	4			4	
	5			5	
	6			6	
	7			7	
	8			1	סיכום השיעורים (למילוי הנציג) - חובה
	9			2	
	10			3	
	11			4	
	12			5	
	13			6	
	14			7	
	15			מבחן (למילוי הנציג) - חובה	
	1	החתמת יהודים - 'קבלת המלכות' [5 חובה]	כ"ט טבת	לימוד יומי	
	2		א' שבט		
	3		ב' שבט		
	4		ג' שבט		
	5		ד' שבט		
	6		ה' שבט		
	7		ו' שבט		
	8		ז' שבט		
	9		ח' שבט		
	10		ט' שבט		
		התייעצות עם המשפיע	י' שבט	תשובה יומית (למילוי הנציג)	
		כתיבה לרבי שליט"א מלך המשיח	י"א שבט		
		השלמה: השתתפות בשיעורי משיח וגאולה	י"ב שבט		
			י"ג שבט		
			כ"ט טבת		
			א' שבט		
			ב' שבט		
			ג' שבט		
			ד' שבט		
			ה' שבט		
			ו' שבט		
			ז' שבט		
		ח' שבט			
		ט' שבט			
		י' שבט			
		י"א שבט			
		י"ב שבט			
		י"ג שבט			

לז"נ

הרה"ח הרה"ת ר' **צבי הירש** בן הרה"ח ר' **בן ציון** ע"ה
נלב"ע ז"ך אלול ה'תש"מ

ומרת **רבקה** בת הרה"ח ר' **צבי** ע"ה
נלב"ע כ"ט תמוז ה'תשס"ב

שפריצער

נתרם ע"י בניהם - יבלח"ט - הרה"ת ר' **שמואל**
והרה"ת ר' **יעקב מרדכי** שיחיו **שפריצער**

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
מהרה יגלה אכ"ר

יה"ר שיראה רוב נחת מתלמידינו,
חסידיו ושלוחיו ומכלל ישראל
ותיכף ומי"ד ממ"ש נראה בעיני בשר
בקיום נבואתו העיקרית - בשורת הגאולה -
"לא לתר לגאולה" ו"הנה זה משיח בא"
ובעגלא דידן יתגלה לעין כל
ויבנה ביהמ"ק במקומו ויקבץ נדחי ישראל
בגאולה האמיתית והשלימה
נאו מי"ד ממ"ש ממש!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד